

SPEJDER JUL 1940

SPEJDER JUL

INDHOLD

SE DIN HJÆLPER!

Af *Holger Rafn* — Vignet af *E. Rafn*

VENSKABSLOFTET

Drengefortælling fra Dansk Vestindien
Af *Torry Gredsted* — Illustreret af *Axel Mathiesen*

SKAARET I ALTERSTAGEN

Fra Svenskekrigens Dage
Af *Marius Dahlsgaard* — Illustreret af *Lelf Wegner*

FINSKE SPEJDERE UNDER KRIGEN

Oplevelser af *Johs. Engberg*

FINLAND - SUOMI

Billedsider

SOLDATERDRENGEN

Af *J. L. Runeberg* — Oversat af *Vald. Rørdam*
Spejderfotos fra Krigen af *Vagn Hansen*

OPDAGERNE I DE HVIDE KITLER

Politireportage af *Kjeld Helweg-Larsen*

ULVEUNGEN OG EGETRÆET

Af *E. E. Reynolds* — Paa Dansk ved *G. I.*
Vignet og Hørsidetegning af *Louis Moe*

SEKUNDER DER TÆLLER

Spejderfortælling af *Kaj H. Funch*
Illustreret af *E. Rafn*

VIMMERHALE - GRISE-OLES ENDELIGT

Af *Jens Locher* — Illustreret af *H. Jensenius*

JULEGAVEN

Farvetegninger af *Thora Lund*

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN

1 Kr.

Omslagsbillede: Spejdernes Ordonnanskorps i København
Dybtryk i 3 Farver efter Farvefotografi
Nærværende Ramme tegnet af *Golfred Mortensen*

1 Kr.

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS OG KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

1940

Em39

Se din Hjælper!

af Holger Rafn *Tegning af Rafn*

»En liden Tid blev han gjort ringere end Englene.« (Hebræerbrevet 2, 9).

DET er Lørdag Aften den 24. August i Aar paa Rømø. Præsten er paa Ferie, og i en Ferie skal man jo hjælpe sig selv. Han gaar altsaa i Stuen og mopper Gulvet, som det hedder. Det er en rigtig Rømø-Stue. Hvidkalkede Vægge og Dørene grøn-malede i fire forskellige grønne Farver. I Vindueskarmen staar et Glas med Genziana, mørkeblaa som intet andet i Verden kan være mørkeblaat. Præsten er næsten lige nær ved at blive lidt gnaven. Har man Ferie eller har man ikke Ferie? Skal man ogsaa nu slide i det? —

Døren gaar op. Det er Posten. Brev fra »Spejder Jul« om Præsten ikke vil skrive Julestykket. Straks farer Tanken gennem Præstens Hoved (mit Hoved): *en Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle!* Og jeg skal love for, at Kosten, dyppet i Mopolie, flyver over Gulvet. Ti Minutter efter er Gulvet som et Spejl. Men saa kommer ogsaa den Tanke: hvor er vi dog af Naturen nogle sure, uhjælpsomme, gnavne Stympere. Kan det ikke snart blive bedre med os? Hvem skal hjælpe os dermed?

★

Der var engang en Flok unge Mennesker, der følte sig midt i Hjælpeløshed. Det var en Vinternat ude paa Marken. De holdt Vagt ved Hjorden. Faarene var færdige med at bræge og løbe om og lave Ballade. Nu sov de roligt. Men Hyrderne havde

mange Slags ængstelige Tanker. Israels Land, deres Land, var under Fremmedherredømme. Hvad skulde det dog blive til alt sammen. Den romerske Ørn hakkede i Israels Hjerte. Ja, de kunde ikke engang gaa ind i deres eget Tempel i Jerusalem uden at se den kæmpemæssige gyldne romerske Ørn spile sine Vinger ud over Porten. Og saa havde de oven i Købet deres egne Fristelser at slaas med Dag og Nat.

»Jeg opløfter mine Øjne til Bjergene! Hvorfra skal min Hjælp komme?« Saadan et Suk kom frem i dem. Men se! Nu fyldtes Luften af sølvhvide Vingers Brus, tusinde Harpestrenges dirrer.

»Aa, Simon! Aa, Jonadab! Aa, alle sammen, hvad I saa hedder! Ser I! Hører I! Er det Englene? De tjenende Aander, der er sendt ud til Hjælp for dem, der skal arve Salighed!« Og nu lyder en klar Stemme ovenfra: »Frygt ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som er for hele Folket. Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad!«

Saa staar Hyrderne op, lader Faarene være Faar og løber afsted for at se Julebarnet.

★

»Se din Hjælper! Se din Frelser!« Det er Evangeliet, der kommer ogsaa til os. Ogsaa vi er med i det Folk, som han blev sendt til for at give os en

SPEJDER JUL

Glæde uden Lige. Ogsaa vi maa have Lov til at tage Del i Kapløbet hen til Julekrybben. Trænger vi ikke til at være med?

Mørke, Rædsel og Fortvivlelse falder over Mennesker derude i de store Lande. Ogsaa over vort lille Land falder der Skygger. Vi trænger til at søge hen i det evige Lys. Solen kan ingen rive ned fra Himlen.

Den ældgamle Sol er evig ung og straalende. Er det ikke saadan med det gamle Juleevangelium? For mange er Juleevangeliet blevet en saa gammel Historie, at de ikke bryder sig om det mere. Maatte Juleenglen røre ved vort Øre og vort Øje, at vi maatte se og høre noget helt nyt og stærkt i Evangeliet, noget der rigtig kan hjælpe os fremad. Tænk engang! Han, der er Gud af Gud, Lys af Lys, Guds Søn forlod al Himmelglansen, blev et lille Menneskebarn. *En liden Tid blev han ringere end Englene*, siger Hebræerbrevet. Ingen Engel blev saa ringe, at han som et fattigt Menneskebarn vilde lægges i en Krybbe. Jesus vilde blive ringe. »I

Krybbe lagt i Klude svøbt, et himmelsk Liv du mig har købt!« Han vilde tage Kampen op for os. Tror du vel, Spejderkammerat, at Jesus kunde staa som en stærk Hjælper ved din Side i Fristelsens bitre Øjeblik, om han ikke selv var bleven fristet i Lighed med os og dog uden Synd? Han vilde gaa gennem Lidelser for at hjælpe os. Han kom for at smage Døden for os alle, for at vi skulde eje hans Fred og Himlens Glæde, der varer altid. Helt ubegribelig er hans Kærlighed. Derfor lad os slaa Følge med Hyrderne og høre, hvad de fortæller.

Jeg tror de siger:

Synger med os alle smaa!
Børn i Vugge stammer paa,
hvad selv Engle knap forstaa.
Nu er sket til Jordens Held,
hvad os meldte Gabriel.

Eja, eja!
Født er Herren af en Mø.
Vi ej fødes til at dø!
Gud med os, Immanuel!

VINTERSTEMNING

Fotograferet af Kai de Cros Dich.

Skaaret i Alterstagen

En Historie fra Svenskekrigens onde Dage 1659

Af Marius Dahlsgaard

Illustreret af Leif Wegner

I en smuk gammel Alterstage, som staar i en jyst Kirke, ses et dybt Skaar af et Sværdhug. — Hvordan det kom der, huffer nu ingen mere; men her er den gamle Beretning:

Som det dog frøs. — Gamle Folk kunde ikke mindes, at det før havde været en saa streng Vinter. Selv Mjød og Vin frøs i Kælderne, og i Skovene samlede man Fugle op, der laa døde under Træerne — frosne ihjel.

Men det tænkte *Svend Slippe* ikke paa, da han løb ad Vejen fra Hejbøl til Vedstrup. Han mærkede ikke en Gang Kulden, og det var ikke, fordi han var godt klædt paa. Hans Trøje var tyndslidt og lappet, og der var næsten ingen Bag i Bukserne. Han havde været i Hejbøl efter Garn til sin Moder; hun var en fattig Enke, der levede kummerligt af at væve for Sognets Folk. — Men Garnet havde han ikke faaet med sig, da han løb fra Hejbøl. — Han havde faaet andet at tænke paa, noget, der fyldte hans Sind med Rædsel og Gru.

Et langt skingrende Hyl fra Skovbrynet skar ud over de sneklædte Marker. Svend vidste nok, hvad det var. — Det var en Ulv. Man sagde, de kom i Flokke over Isen helt nede fra det tyske. I hvert Tilfælde syntes der at være flere af disse Udyr i denne Vinter end ellers. — Det var ikke det eneste onde i denne Vinter, for hele Landet var i Svenskekongens Vold. — Peder Madsen i Hejbøl havde sagt, Svend skulde skynde sig hjem og fortælle, at nu kom Fjenden her vesterud til de afsides Sogne. I Gaar og i Dag var store Flokke draget ad den gamle Hærvej østerude, og man kunde vente dem, hvad Øjeblik det skulde være.

Netop som Svend fik den Besked, kom en Karl springende ind i Gaarden og skreg, at nu kom Svenskerne op ad Vejen over Bakken. Han gav sig ikke Tid til at høre mere, men tog til Bens ud gennem Porten. Kun en eneste Ting fik han fat i af det, Peder Madsen raabte efter ham:

»Sig til Folk i Vedstrup, at de gemmer det, de ikke vil af med! — De røver og plyndrer, saa det er en Gru.«

Drengens Hjerte hamrede, og hans Puls bankede vildt. Det stod til ham, at Folk derhjemme fik Besked. — Ræd var han jo, for han havde hørt om, hvordan Landsknægtene plyndrede, hvor de kom frem i den gamle Konges Tid. —

Nu var det den sidste Bakke, inden han kunde se

Vedstrup. — Han var nødt til at gaa langsommere, for han pustedede som en Blæsebælg. Da han naaede Toppen, saa han sig tilbage, og han kunde se hele Strækningen til Hejbøl. Men der var intet at opdage. Kun et kort Nu blev han staaende, saa satte han Farten op paa ny.

Der kom ham en i Møde nede fra Vedstrup By. — Hvem kunde det være? — Jo, nu kendte Svend ham. Det var den gamle Magister *Søren*, Sognepræsten. Han gik trods Kulden og sine halvfjerdsindstyve Aar en Tur hver Eftermiddag; han havde Faareskindspels paa og trippede smaa trin af Sted bort fra Byen. Han standse et Øjeblik og gned Vandet af sine rindende Øjne, som den svovlede Tørverøg og Studerekammerets Tællelys havde gjort svage og rødrandede. — Kom der ikke en løbende? — Hvem mon det var? Det var nok Svend fra Slippen, Karens Dreng.

»Hov, Svend! — Hvad er der løs? — Du løber, som var der nogen efter dig!« raabte han, da han kom paa Hørehold.

»De kommer! — De kommer!« gispede Drengen.

»Hvem kommer?«

»Svenskerne! — Og jeg har lige hørt en Ulv! — Der er store Flokke af dem østerude.

— De har sidste Nat skrabet Hul paa Taget af Peder Madsens Faaresti. — Der er en grov Hoben af dem, og de er ridende. Peder Madsens Karl kom og sagde, at nu kom de op over Østerbakken. — Saa sagde Peder Madsen, jeg skulde skynde mig hjem og sige til Folk i Vedstrup, at de skulde gemme alt det, de ikke gerne vilde af med. — Jeg saa selv den store Ulv, der laa død i Gaarden. — Den var kommet ned gennem Taget, men kunde ikke hoppe op igen — —

»Svend! Svend! — Fortæl nu fornuftigt.

Du er jo fjorten Aar. Er det Ulvene eller Svenskerne, der kommer?« smilede den gamle Præst.

»Nej, Ulvene holdt nordpaa ad Skoven til. — Det er svenske Ryttere. De har været i alle Byerne østerpaa, og nu kommer de denne Vej. — De er lige saa bestemt i Hejbøl nu, det er vist nok!«

»Men hvorfor sagde du ikke straks, det var Sven-

skerne?« — »Det gjorde jeg ogsaa, vor Far. — Men det med Uivene passer ogsaa, og jeg har selv set den, der var død. — Den var næsten lige saa stor som en Kalv.«

»Saa ser det sort ud for Vedstrup,« sukkede Præsten. »Vi faar stole paa, Vorherre bliver os god!«

»Vi maa skynde os, vor Far! Folk har nok et og andet, de gerne vil putte af Vejen,« sagde Svend tæn-derklaprende, for han havde løbet sig svedig.

»Ja! Ja! Lad os følges ad. Fra mine arme Sognebørn er der ikke meget at tage og fra mig ikke heller!« Magister Søren standsede brat. En Tanke slog ham. Kirken vilde de Skarns Mennesker vel ogsaa plyndre. Der var baade Sølvkalken og Disken, de skønne Alterstager, han havde faaet Fru Anne paa Hejbølgaard til at give, da hendes Mand laa og skulde dø og gerne vilde fortryde alt det, som ondt var. Og der var ogsaa den store sjældne gamle Bibel og meget andet.

»Hvad skal der blive af min Mor?« jamrede Svend. »Slippen er jo det første Hus i Byen, og den stikker de vel Ild i med det samme?«

»Vi tager hende med hjem til Præstegaarden, Svend! Du og hun skal ikke være alene i saadan en Aften.«

»Saa skal vor Far da ogsaa have tusindfold Tak,« sagde Drengen beroliget ved Præstens Hjælp.

Svends Hjem, der altsaa hed Slippen, var det første Hus i Landsbyen. Det var kun en ringe Hytte — ikke stort andet end et Straatag over lave, lerklinede Vægge saa tynde, at de ikke kunde holde Kulden ude.

»Gaa ind og hent din Mor!« sagde Præsten. Den Besked lod Svend sig ikke sige to Gange. Han sprang hen og aabnede den øverste Halvdør og raabte ind: »Skynd dig, Mor! — Nu kommer Svenskerne!«

De Ord kunde nok sætte Skræk i Folk i 1659, og Karen Slippe kom da ogsaa farende ud, som hun gik og stod. Hun saa sig forvirret om, da hun fik Øje paa Præsten.

»Som den Knægt da kyste mig! — Her kommer han skrigende, at Fjenden kommer, og saa er det ikke andre end vor Far, der staar herude i den kolde Sne. — Men hvor er Garnet?« føjede hun til og vendte sig om mod sin Søn.

»Det — det — det fik jeg ikke med!«
»Var det ikke det, jeg sendte dig efter?« spurgte Karen hvast. — Hun var lidt skrap, men det vidste Magister Søren godt nok, for hun havde i mange Aar hjulpet i Præstegaarden med Bagning og Slagtning og i Højbjergning og Høst.

»Svend har Ret! — Det er Peder Madsen i Hejbøl, der sender Bud med ham. — Men gaa I nu begge fra Hus til Hus med den onde Tidende. — Karen gaar paa den ene Side af Vejen og Svend paa den anden. Naar I kommer til Præstegaarden, saa bliver I der. — Selv maa jeg betænke, hvad jeg skal gøre med Kirkens Sager.«

Karen stod, som skulde hun tabe Næse og Mund, men fik dog snart Talens Brug.

»Hører du, hvad vor Far siger? — Dette er Kongens Ærinde. — Af Sted med dig paa Søndersiden. — Selv har jeg en lille Smule, jeg vil bjerge, selv om det ikke er meget — men dog for godt til Svenskerne.«

Faa Minutter senere bredte Rædselen sig som en Løbeild over hele Vedstrup By.

Den korte Decemberdag var næsten til Ende, og Mørket bredte sig i Præstegaardens lave Stuer, hvor *Mette Hansdatter*, Magister Søren's gamle Husholderske vimsede rundt og fandt snart een Ting og snart en anden, som hun lagde i et lille Rejseskrin; hun stod netop med et Par gammeldags Sølvskeer med rundt Blad i Haanden, da Døren til Studerekammeret gik op.

»Mette, er Karen Slippes Dreng kommet?« spurgte Magisteren.

»Ja, de sidder netop i Køkkenet og fylder Pigerne med deres Historier. — Se, her er de to Skeer, I arvede efter jeres Mor. Søjlerne, Fingerringene og Knapperne fra jeres salig Kones Tid er gemt her, Bordsølvet

ligesaa. Nu kommer det an paa, om I ved et godt Sted at putte det!«

»Det er godt, Mette! — Du var altid en tro Tjener. Kald paa Svend; jeg vil have ham med op i Kirken. — Vi maa gemme Altertøjet!«

»Hvad siger vor Far? — Jeg troede dog, de Skarns Mennesker skaanede den Slags! — Jeg havde tænkt, vi kunde bære jeres Sager derop. — Guds Hus skulde være det sikreste, der er til!«

Mettes Tone var nemlig langt fra sikker og nær Graaden, og Præsten rystede paa sit hvide Hoved.

»Saadan burde det være, — men jeg husker, da Wallensteins Knægte var her i den gamle Konges Dage. Da gik det ilde til, og mange Kirker blev plyndrede for deres Kostbarheder, om det saa var Blytaget, tog de det med sig. Hent nu Svend! Han er en rask Dreng.«

Mette fik fat i Drengen og kom med ham.

»Her er Knægten,« sagde hun. »Saa kan vor Far selv sige ham Besked!« Hun lod, som hun vilde gaa, men det var kun paa Skrømt, for hun vilde nok høre Præstens Planer.

»Svend, er du godt kendt i Skoven? — Ved du, om der er hule Træer? — Jeg ved, der har været flere, men de er maaske fældede nu?«

»Nej! Nej! Der er mange!« ivrede Drengen. »Ved Maarbakken er der en stor Bøg, og det er ikke ret langt fra Byen. Det er hult, hvor Stammen deler sig, et Hul saa stort, saa jeg kan krybe derned. Der var en Ugle-rede sidste Sommer. Det var de store Ugler med spidse Øren.«

»Kan du kravle derop?«
»Jeg regner det da ikke for noget.« — Han maalte Præsten med et undersøgende Blik. — Kunde det være Meningen, han vilde prøve?

»Her er en Sæk; kan du tage den! — Jeg vil op efter Altersagerne, saa de Belials Børn ikke faar fat i dem.«
»Hvad skal vi?« Drengen forstod ikke rigtig, hvad Præsten mente.

»Vi gaar op i Kirken og henter Kalken, Disken og Stagerne. — Jeg vil gemme Tingene paa et sikkert Sted, og jeg tager dig med, for mine Karle stoler jeg ikke paa.«

Det sidste sagde den gamle med et Suk; men det var desværre sandt, for der gik stort Svind i Korndyngerne, og ikke en eneste Gaard i Byen mistede saa mange Faar og Lam ved Ulve som Præstegaarden. Det fortalte alle Prangerne med et lumskt Grin, som om de vidste Besked. —

»Jeg siger ikke et Muk, naar jeg ikke maa,« forsikrede Svend.

Saa gik de sammen. — Da de kom ud, var Fuldmaanen staaet op, og Frostsneen knirkede under deres Fødder, og det var sviende koldt. De skyndte sig op til den kullede Kirke, der laa fem Minutters Vej fra Præstegaarden. — Endnu var alt roligt. Kun et Par Hunde halsede i den Byende, der vendte mod Hejbøl. Ved Kirkedøren tog Præsten den lange Nøgle frem af Inderlommen og stak den i Laasen. Saa gjorde han Tegn til, at Drengen skulde følge ham, og Svend adlød med bankende Hjerter. — Han var ikke dristig ved den mørke Kirke.

»Er du bange, Svend?« spurgte Magister Søren.
»Her er saa sært, nu det mørknes,« stammede han.
»Svend! Kirken er et helligt Hus, vi altid skal værne om med Ærefrygt. — Vi har intet at frygte, naar vi kommer i vort lovlige Ærinde.«

Det var, som om de jævne Ord væltede en Sten fra Drengens Hjerter. Naar vor Far sagde det, saa passede det, og han famlede sig frem efter den gamle, der hjem-mevant færdedes i sin Kirke uden at lade sig hindre af Mørket. Han fandt hurtigt de Ting, han vilde frelse, og lagde dem i Sækken, som Svend holdt op for ham.

»Se saa, min Dreng, saa er der kun een Ting tilbage. — Giv mig din Haand! — Her er Knæfaldet! — Læg dig paa Knæ ved Siden af mig, — saadan! Saa beder vi om, at vor liden By maa blive skaanet for alt det, som ondt er!«

»Vi maa skynde os, vor Far,« sagde Svend tænderklaprende, for han havde løbet sig svedig.

Drengen lænede sig uvilkaarligt ind mod den gamle, der i gribende Ord med foldede Hænder bad om Naade og Skaansel for den truende Fare.

Hundenes Halsen ved Hejbølvejen blev værre og værre.

»Det er groft, som de Køtere tager paa Vej,« sagde gamle Tønnes til sin Svigersøn og lyttede til Lydene, som bar ind mod Gaarden.

»Det er Mikkels »Polle«, der fører an; den er altid tosset, naar det er Fuldmaane,« svarede den yngre Mand.

Men pludselig kom der andre Lyde. En Hest vrinskede, en anden svarede noget borte. Man kunde ogsaa skelne en Visestump i et fremmed Sprog. »Gud naade os! Saa havde Karen alligevel Ret. Svensken er over os! — Ræk mig din Haand, Lars; mine Knæ bæver under mig.«

Lars var lige ved at stikke i Rend — hvorhen vidste han ikke — tog sig i det og hjalp saa den gamle ind i Huset. — Her sad Gaardens Kvinder og Børn i Krogene med blege, forskræmte Ansigter, og som det var her, var det i hele Landsbyen. — Svenskerne kom, og de vilde holde Rast her til næste Morgen; men ellers skete der ikke noget særligt. Svenskerne fordelte sig rundt i Gaardene, men de nøjedes med at kræve Mad til sig selv og Foder til Hestene. De jog med Byens Mandfolk, og skyndte man sig ikke, kunde det nok hænde, at en af Bønderne fik et Rap af den flade Klinge. Flere Steder blev Øgene jaget ud af den lune Stald og maatte give Husrum for de magre svenske Krikker. Ejerne maatte finde Plads til deres egne Dyr, hvor de bedst kunde. —

I Præstegaarden samledes en Del af de gamle og ensomme. Mette var just ikke fornøjet med det; men saadan vilde Magister Søren jo have det. — Hun stod midt i Stuen og snakkede med Karen Slippe om, hvad de skulde give Folkene til Nadver, og en Flok Ryttere — seks ialt — red ind over Portens Stenbro. I et Nu var alt vild Forvirring. Karlene blev kommanderet til at skaffe Staldplads, og Krigsknægtene tog Stuehuset i Be-

siddelse. — En høj, knoglet Fyr kunde forstaa, det var Præstegaarden, de var kommet i.

»Hvor er Præsten?« spurgte han.

»Det ved jeg ikke,« svarede Mette Hansdatter.

»Er hun da ikke hans Madamme?«

»Nej, hans Husholderske!«

»Sig mig, hvor han gemmer sit Sølvtoj, og jeg lader hende gaa i Fred, Gammelmor!«

»Han har hverken Sølvtoj eller Penge! — Magister Søren er en fattig Mand!«

»Det undersøger vi siden! Det er ofte i de afsides Præstegaarde, vi finder de bedste Grunker! Men skynd sig nu, gamle Blomme, og skaf os noget ædeligt; vi er baade hungrige og bravt tørstige. — Skaf os Mjød og Vin — og helst nok af det!«

Mette forstod, at det ikke gik an at stritte imod, og hun forsvandt ud i sit Køkken. Skrinet med Præstens Smule Kostbarheder var gemt i Bagerovnen; men det var kun et ringe Skjul.

Magister Søren gik ad Stien fra Kirken til Byen. Svend kom bagefter med Sækken med Kirkesagerne paa Nakken. Selv havde Præsten den store Bibel.

»Hvad er det for en Larm henne fra Oles Gaard? — Kan du høre det, Svend?«

»Jeg tror, det er Heste, der er noget, der ringler. — Aah, vor Far! Det er — —« jamrede Drengen.

Magisteren drog et dybt Suk. — De var nu saa nær, at de kunde se, man gik med Lys i Præstegaardens Stuer. Saa var Fjenden nok ogsaa der, og den gamle sagtne sine Skridt.

»Svend, kom her med Posen; vi maa have Bibelen i den. — Jeg tager det hele. Løb saa ind og se, om du kan faa det lille Skrin af Mette. — Var det ikke ved Maarbakken, det Træ var?«

»Jo, lige ved Vandhullet; det staar helt ud over det.«

»Hjælp mig den Sæk paa Nakken! Jeg gaar i Forvejen og du kommer ud til mig; men du passer paa, at ingen ser dig!«

»Vor Far passer da paa ikke at slæbe sig for træt paa Sækken?«

»Det gaar nok, — men skynd dig!«

Drengen løb i Retning mod Præstegaarden. Han søgte straks ind i Porten, og der kunde han se, der var ubudne Gæster. Rytterne saa ham ikke, og det lykkedes ham at komme ind i Bryggeret og derfra i Køkkenet, hvor Mette stod ved det aabne Ildsted.

»Jeg skulde gerne have Rejseskrinet,« bad han.

»Aah, der er den sølle Dreng,« sagde Karen Slippe, som kom derud. »Hvor har du gjort af vor Far?«

»Snak ikke saa højt,« advarede Svend. »Han er ude ved Skoven med Kirkens Sager. Han bad mig komme med Skrinet, inden Svenskerne fik fat paa det.«

»Det er i god Behold i Ovnen. Kom med ud i Bryggeret og faa det og pas godt paa det,« formanede Mette Hansdatter.

»Jeg giver aldrig mit Minde til, Svend skal ud mellem de Skarnsfolk!« klynkede hans Mor.

»Ti nu stille!« afbrød Svend hende. »Vor Far venter paa mig.«

Svend fik Skrinet og som en Skygge sneg han sig ud i Gaarden; men Vanskelighederne begyndte straks. Et Par Ryttere stod i Porten og hviskede med sagte Stemmer, og han kunde ikke forstaa, hvad de sagde. Han listede ind i en mørk Krog og trykkede sig op mod Muren, men hans Træsko klappede en Smule.

»Hvad var det?« udbrød den ene Svensker og saa sig om. — »Vel én, der sneg sig af Gaarde med noget, der var for godt til os! Vi maa efter ham, Jöns!«

De stak i Løb, saa hurtigt de kunde for de tunge Støvler.

»Det er kun en Smule Dreng,« pustede Jöns. »Men han kan slæbe meget bort. — Skal vi sende en Kugle efter ham? Jeg tror, jeg kan række ham!«

»Lad være med det. Ritmesteren er ikke at spøge

med! Havde vi endda haft en rask Tysker til Hovedsmand.«

Drengen løb godt; Angsten gav ham Vinger, og Skoven var lige ved, og derhenne var Maarbakken. Blot to Minutter endnu, saa var han i Skjul. — Der stod jo en og lænede sig mod en Stamme! Det var vor Far. Hvorfor var han ikke kommet længere?

»Vor Far! — Her er Skrinet; men Svenskerne er i Hælene paa mig, og der er et Stykke til Bøgen endnu.«

»Jeg kan ikke mere! Jeg er gaaet træet! — Det gør ondt i Siden,« klagede Magister Søren.

»Lad mig faa Sækken!« — Men i sin Iver vendte Svend Bungen i Vejret, og han væltede hele Indholdet ud i Sneen, netop da Rytterne sprang ind mellem Træerne.

»Haha! — Vi kom nok i rette Tid!« grinede Jöns. »Kirkesølv og skønne Sager; vi behøver ikke selv at gøre os Ulejlighed med at samle dem.«

»Lad det ligge!« raabte Magister Søren, da han saa Rytteren bøje sig for at samle op. »Tag Skrinet her! Hvad der er i det er mit! — Det andet er Kirkens!«

»Begge Dele! Begge Dele! Vi er ikke kræse! — Gaa til Side, Præst!«

Magister Søren greb den ene af de store Alterstager og trykkede den ind mod sit Bryst. Svend snappede den anden.

»Forgrib jer ikke paa Kirkens Ejendom! — I véd ikke, hvad I gør! Er der da hverken Ære eller Skam i jer?« Ikke Tale om, der var Frygt at spore i den gamles Stemme. —

»Hold Mund!« skreg Rytteren. »Det er vist bedst, jeg stopper Munden paa baade Præsten og Drengen!«

Han trak Rytterkaarden, som var det hans Hensigt at gøre Alvor af Truslen. — Drengen forstod ikke Ordene, men fattede Meningen, sprang frem og holdt truende den tunge Stage i Vejret. — Rytteren huggede efter ham, men traf det haarde Metal, saa det rungede, mens Svend sank i Knæ. Under dette mærkede ingen af dem, at en Mand paa en høj, hvid Hest var kommet til.

»Hvad gaar her for sig?« spurgte han paa klangfuldt Svensk.

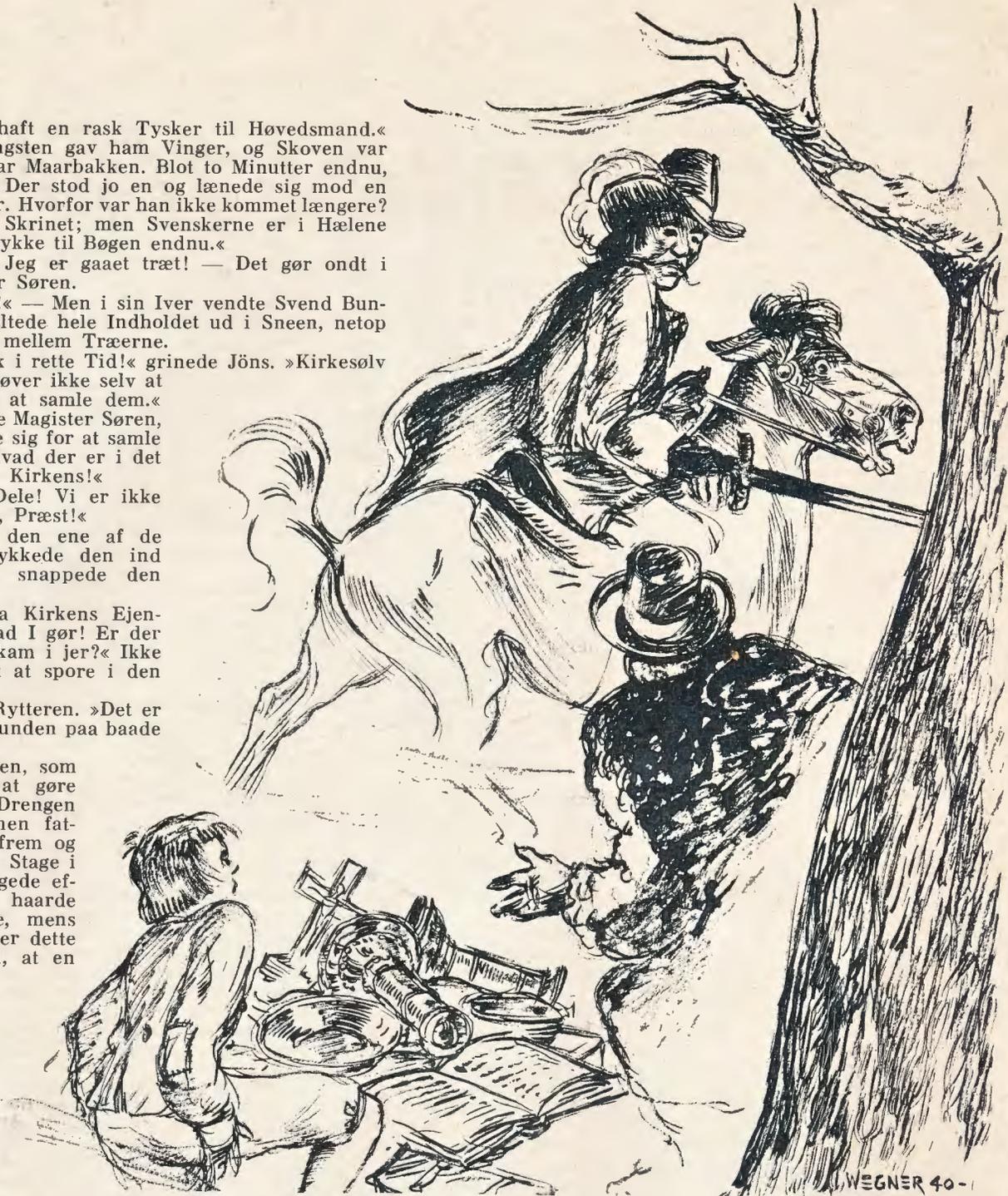
»Ritmesteren!« udbrød den anden Rytter, som laa paa Knæ for at samle Sagerne op. — Jöns lod forbløffet Kaarden falde.

»Ja saa! Lidt Røveri! Jeg kunde tænke mig det; men det maa vi snakke om en anden Gang! — Hvem er I?« spurgte han og vendte sig om mod Præsten.

»Jeg er Sognepræsten og hedder Søren Lauridsen.«

»Og det er Kirkens Gods, I var ved at bringe i Sikkerhed? — Bravt gjort af dig, Præst, og Drengen med, jeg vilde have handlet ligesaa. — Stig din Degen i Skeden, Jöns, om du da ikke har i Sinde at maale den med min. — I Morgen faar I to Krabater varm Hesselfedt til Davre, om ellers Profossen kan finde smækre Rodskud. — Tag Sagerne paa Nakken og gaa foran mig! — Og I, Præst! Tag fat i den Rem og støt jer til min Hest og giv Drengen den anden Haand! — I ligner fast mere en død end en levende! — I Morgen skal I blive Vidne til, at Erik Björckrona kan holde Mandstugt!«

»Saa faar I da tusindfold Tak, Hr. Ritmester! — Det glæder mig i Hjertet, at der findes sliig Højsind hos en Fjende!« sagde Præsten.

WEGNER 40-1

»Ha, ha! Vi kom nok i rette Tid!« grinede Jöns. »Kirkesølv og skønne Sager«

»Jeg er Smaalænding, Præst, og vi Fattigfolk fra de Kanter sætter Æren højt. — Og du, Pojke, du er jo en rask Gut! — Ræk mig Stagen! Sikken Skramme, den har faaet. Den vil længe minde jer om, at der ogsaa kan findes Retsind hos en Fjende.«

»Lover I mig ogsaa, at der ikke sker mine fattige Sognebørn noget ondt?« bad Magister Søren.

»Hvor Erik Björckrona har Befalingen, sker der ingen Overlast, Præst! — Jeg tager Kvarter hos jer, mens vi holder Rast. — Saa kan I selv dømme, om mine Ord er sande!«

Baade den gamle Magister og Svend Slippe fandt, at Vejen hjem faldt saa forunderlig let. — Det skulde da ogsaa vise sig, at Ritmesteren var en Mand, der holdt sit Ord.

Venskabsløftet

Drengfortælling fra det gamle Dansk-Vestindien

AF TORRY GREDSTED

Tegning af Axel Mathiessen

Paa Nordsiden af den lille, bjergrige Ø St. Jan laa en stor, rig Plantage. Fra Hovedbygningen kunde man til alle Sider se udover veldyrkede Sukkermarker, der strakte sig op ad Bjergsiderne — helt op til Topene, hvor smaa, skinnende hvide Vindmøller lyste op mod en krystalklar Himmel.

Her boede den danske Plantageejer William Dirck med sin tolvaarige Søn, Niels. Han var en meget velhavende Mand; thi paa den Tid — for godt et Par Hundrede Aar siden — var det gyldne Tider for Planterne paa den lille, vestindiske Ø. Men i al sin Rigdom var han en ensom og ikke nogen lykkelig Mand. Siden sin Hustrus Død, da Niels kun var seks Aar gammel, var hans Sind ligesom formørket. Haarde var vel nok alle de hvide Plantageejere her paa Øen; men William Dirck var kendt som den haardeste af dem alle — kendt ogsaa udover Øen som en Mand, der kunde knække Stivsindet og Trodsen hos den mest vilde og halsstarrige Neger, der lige var slæbt herover fra det mørke Afrika.

Selve Lovgivningsmagten gav ham jo ogsaa Midlerne hertil, og han var ikke den Mand, der ikke fuldtud støttede sig til de barbariske Love, der var traadt i Kraft paa St. Thomas og St. Jan den 31. Januar 1733. Død eller Lemlæstelse truede de ulykkelige Slaver, hvis de overtraadte disse nye Bestemmelser. Bukkede en i Fortvivlelse under for sin vilde Trang til Frihed og løb bort, skulde han miste et Ben, hvis han da ikke var Anføreren for flere; thi saa skulde han knibes tre Gange med glødende Jern og derefter hænges. Samme grusomme Straf ventede Slaven, hvis han tilegnede sig Værdier, der oversteg fire Rigsdaler. Var Værdien mindre, slap han med at blive brændemærket og faa 140 Slag af den grusomme Pisk. Jo — den hvide Mand havde alle Midler i sin Haand til at knække Ryggen paa selv den vildeste Slave.

William Dirck sad en Eftermiddag ude paa Galleriet, da han hørte en Vogn komme rullende op ad Vejen mod Hovedbygningen. Han rejste sig — naa, det var vel hans nærmeste Nabo, Jost Cramer, der kom. Ja, hvem andre skulde det vel ogsaa være. Selv søgte han jo ikke mere nogens Selskab, og saa havde de andre efterhaanden ogsaa trukket sig tilbage fra ham — undtagen Jost Cramer. Han havde været regelmæssig Gæst her paa Plantagen i mange Aar, og han var Gudfader til Niels.

William Dirck lagde straks Mærke til at hans Gæsts Ansigt laa i alvorlige Folder, da han modtog ham øverst paa Trappen. Hvad var der nu i Vejen? Han plejede dog altid at være saa glad og munter.

Det var ogsaa, ligesom det kneb med at komme i Gang med Samtalen, da de to Mænd sad overfor hinanden paa Galleriet.

»Du er saa alvorlig i Dag, Jost,« indskød William Dirck mellem almindelige Ytringer om Vind og Vejr.

»Ja — jeg har — paa en Maade — ogsaa Grund til det,« svarede Jost tøvende, »ser du, William — jeg kommer her — ja, for at sige det lige ud — — for at advare dig.«

»Advare mig,« ligesom snerrede hans Vært, »advare mig? Mod hvem, om jeg maa spørge?«

»Ser du, William — nu har disse uforstandige Bestemmelser — dette taabelige Slaverreglement været i Kraft i et halvt Aar, og før eller senere maa der komme en Eksplosion. Det gærer allerede. Selv om jeg ikke ligefrem har klare Beviser derpaa, saa har jeg det paa Følelsen. Du bor afsides her, og — —«

William Dirck afbrød ham. »Vil det sige, Jost, at du mener, at disse forbandede, sorte Asener kunde tænke paa at lave Vrøvl?«

»Ja,« svarede Jost med fast Stemme, »det er min Opfattelse — det kan man simpelthen ikke se bort fra.«

William Dirck lagde sig tilbage i Stolen og lo. En kort, uhyggelig Latter.

»Nej, nej, min kære Jost. Husker du maaske ikke, hvad der staar i det Reglement, du kaldte taabeligt: En Slave, som løfter sin Haand mod en hvid Mand for at slaa ham eller truer ham med Vold, skal knibes og hænges, hvis hans Herre ønsker det, ellers skal han miste en Haand. Saadan staar der, og her paa Plantagen kender de Sorte det Reglement, og de ved, at der handles derefter — til Punkt og Prikke. Det sørger jeg, William Dirck, for.«

Jost Cramer saa med et bedrøvet Blik op paa sin Vært, der havde rejst sig, og som understregede sine sidste Ord med et tungt Næveslag i Bordet. Hvor havde hans gode Ven ikke forandret sig i de Aar, der var gaaet siden Niels' Mor døde, og hvor havde alt ikke ændret sig her paa Plantagen. Den smukke Fru Elisabeth Dirck havde forstaaet at sprede Mildhed om sig. Dengang færdedes trofaste Husslaver rundt i Huset og søgte paa alle Maader at gøre deres Herskab tilfreds — nu var ogsaa de jaget ned i Slavehytterne og ud i Sukkermarkerne, og kun et Par ældre, forskræmte Kvinder sørgede for Mad og Drikke. Alt var i Forfald — undtagen Arbejdet i Marken.

»Du maa huske, William,« fortsatte Jost roligt og alvorligt, »at Slaverne her paa Øen for Størstepartens Vedkommende stammer fra Amina-Stammen derovre i Afrika. De var frie Mænd, før de kom herover, og de var Krigere — kun Krigere og med en vild Krigers voldsomme Sind.«

»Jost — hold nu op med alt det,« afbrød William Dirck ærgerlig, »alt det har vi jo diskuteret før, og du kender min Opfattelse. Lad ham have været Krieger, saa meget han vil — jeg skal nok vide at knække hans Vildskab.«

»Ja, som du vil, William. Du ved, jeg siger det kun i den bedste Mening — ogsaa for Niels' Skyld. Hvor er han henne i Dag? Han har heller ikke besøgt mig de sidste Dage.«

William Dircks Pande faldt i dybe Rynker, og det kunde hans Gæst ikke undgaa at lægge Mærke til.

»Niels er da vel ikke syg?«

»Nej,« lød Svaret haardt, »Niels har Stuearrest foreløbig.«

Jost Cramer saa forbavset op. »Stuearrest — men William dog! Har du spærret ham inde? Hvad er der saa i Vejen?«

»Aah — det skyldes den forbandede sorte Knægt; men Niels har ogsaa sin Skyld.«

»Nu maa du forklare mig det hele, William. Er det

John — John, som du kalder den forbandede Knægt?«
Der laa ikke saa lidt Forundring i det Spørgsmaal, men Jost Cramer havde ogsaa Grund til nu at blive forbavset.

John havde i fire Aar været Slavedreng her paa Plantagen; men han havde altid indtaget en ganske særlig Stilling. Som tiaarig var han kommet hertil direkte fra Junglen. William Dirck havde købt ham paa Slaveauktionen i St. Thomas og betalt en temmelig høj Pris for ham, da han var en ualmindelig køn og velskabt Negerdreng. Han havde nærmest købt ham, fordi Niels derhjemme paa Plantagen gik helt alene omkring, og en Legekammerat maatte han have — selv om det blev en Negerdreng.

»Du svarer mig ikke, William — hvad er der i Vejen med Niels og John?«

»Aah — ja — hvad andet var der i Vejen, end at det simpelthen ikke kunde gaa længere. Du ved, hvor godt jeg har behandlet den Knægt; men jeg har været blind, har jeg. Hvordan lønner han mig nu for al min Godhed — ja, kald du det blot Tossegodhed.«

»John har i fire Aar været Niels en god Kammerat,« indskød Jost Cramer.

»Ti dog stille, Jost. Vilde du se roligt paa, at din egen Søn blev gjort til Hedning? Det er ikke længe siden, jeg opdagede, at Niels gik rundt med en eller anden Tingest om Halsen. Det var hans »Fetish« — det havde John lært ham, og jeg er vis paa, at han har faaet Niels til at tro fuldt og fast paa saadan noget Djævelskab. Men det bliver værre endnu. I Onsdags overraskede jeg en net Forsamling ude i en Rydning langt inde i Krattet. Der var flere af Drengene fra Slavehytterne med. Her sad John og slog paa en Tromme. Det var dens Lyd, der gjorde mig opmærksom, og som fik mig til at ride derhen. Hvad gik her saa for sig — jo, det rene og skære Afguderi. Der var ingen, der lagde Mærke til, at jeg kom saa nær, at jeg kunde se det hele. Der var lagt et sort Gedeskind ud paa Jorden, og her laa to sorte og røde Stokke, en Kniv, et Bæger og andet Ragelse. Saa rejste John sig fra Trommen, hældte noget af Bægeret udover Stokkene, mens han mumlede nogle Ord paa sit Hedningsprog — saa berørte han Niels med Stokkene paa Hovedet, i Nakken, paa Maven, Ryggen, Knæerne og Fødderne — saa gik Trommen igen, og hele Redeligheden begyndte at vandre rundt om deres Afguderi, mens de hylede og skreg. Niels — min Søn — var med til det hele.«

William Dirck havde talt ophidset hurtigt — nu stoppede han brat.

»Hvad saa, William?«

»Saa fik Piben en anden Lyd. Nu har Niels Stuearrest.«

»Og John?«

»Han er jaget ned i Slavehytterne.«

Just som William Dirck havde sagt disse Ord, lød der høje Smertensskrig paa den anden Side Bygningen.

Jost Cramer rejste sig.

»Hvad er der nu paa Færde?«

»Ha — ha — ja, det kommer saamænd som en meget god Illustration til min Beretning. Det er John, som faar sine daglige Pisk. Det foregaar udenfor Niels' Vindue, saa kan han høre det og tænke sit over det.«

»William,« næsten skreg Jost Cramer og greb sin Ven i Armen, »stop det dog —«

»Naar jeg saa anser det for tilstrækkeligt, og naar Knægtens Ryg er helet — saa bliver han solgt — solgt.«

Jost Cramer lod sig falde tungt ned i Stolen og holdt Hænderne for Ørene for at dæmpe Lyden fra de høje Smertensskrig, der stadigt lød deroppefra.

Endelig holdt de op, og Jost Cramer rejste sig.

»Saa kører jeg igen, William. Jeg kom i den bedste Mening; men jeg indser til ingen Nytte. Du er syg i Sindet, William.«

William Dirck havde holdt Ord. John var blevet solgt til en Plantage saa langt derfra som muligt — nede

paa den sydøstlige Del af Øen mellem Korallbugten og Orkanhullet — Nabobugten mod Øst. I Nærheden laa det lille Fort, der var anlagt dels for at beskytte Havnen og Pakhusene mod Sørovere, dels som Garanti for Roen og Sikkerheden for de Plantager, der laa i dets Nærhed.

Johns hele Tilværelse var blevet saa grundigt ændret, som tænkes kunde. Nu holdt han til i en ussel Slavehytte mellem forpinte og udmattede Lidelsesfæller — nu blev han hver Dag drevet ud til det haardeste Markarbejde, og selv Natten undte ham ikke Søvnens naadige Gave. Gang paa Gang fo'r han op fra sit Leje, naar snart en, snart en anden af de forhenværende Krigere i Søvne brølede op i Raseri eller skar Tænder, saa John gøs til det inderste Dyb af sin primitive Sjæl.

Først havde han følt en altdudslettende Tomhed — samme Tomhed baade i Tanker og Følelser, saa fulgte Dage, hvor hans Tanker mere og mere gik paa Langfart — derovre — langt i Urskoven, hvor alle hans Drengedrømme havde drejet sig om at blive Jæger og Kriger — hvor alt det Arbejde, han nu var tvunget til, var regnet for lavt og foragtet. Saa først stod det ham rigtigt klart, hvad han havde mistet, og alle hans Tanker blev til en samlet Sum af Skuffelser og Sorger, af Længsler og Fortvivlelse, der virkede paa ham som fysisk Pine.

Men saa kunde pludselig en Skikkelse dukke op midt i det hele og standse hans Tankers mørke Flugt — den hvide Dreng. Han var nu her i Elendigheden det eneste Haab, som John kunde klynge sig til. Saa kunde John ikke andet end tænke paa det, der var sket mellem de to for ikke saa længe siden — det, der bevirkede, at den anden ikke mere *kun* var hans unge, hvide Herre, ikke mere *kun* hans Legekammerat, nej — nu noget meget, meget mere. Det, der var sket, var foregaaet under alle de Ceremonier, som John huskede fra Barndomsaarene; alt var i bedste Orden efter Junglens Love. De to havde holdt en Kniv med Spidsen vendende mod hinandens Bryst og aflagt Eden om ubrydeligt Venskab — saa havde de drevet af samme Calabas, der indeholdt en stærk Drik, som John i al Hemmelighed havde faaet gamle Tiko til at lave og mumle de rette Ord over. Han kendte til den Slags; for hans Far havde været Heksedoktor.

Men Dag fulgte Dag. Der kom ingen hvid Dreng og frelste John ud af Elendigheden. Kendte de Hvide da ikke til Venskabet Love, vidste de da ikke, hvad alt det med Kniven mod Brystet og den hemmelighedsfulde Drik i Calabassen betød — vidste de da ikke, at et Venskab, der var sluttet paa saadan Vis, ingen Grænser kendte — det gjaldt baade i Liv og Død. Hver Dag blev John en bitter Skuffelse. Tilsidst opgav han Haabet om Hjælp fra den Side. Nu sluttede han sig fastere til sine sorte Lidelsesfæller, og hans Øjne og Øren blev mere opladt for alt det, han saa og hørte.

Jost Cramer havde saa fuldtud Ret i sin Opfattelse, at der var gærende Uro blandt Øens Slaver. Det barbariske Slavereglement blev den direkte Anledning til, at de ikke længere formaadede at styre deres vilde og voldsomme Sind.

Slavedrengen John begyndte at se og høre og senere at forstaa. Først var det kun sparsomme, tilfældige Ytringer, han opfangede; men John var en klog Dreng, der forstod at tælle og lægge rigtigt sammen. De mange hemmelighedsfulde Ord og Tegn dannede sig efterhaanden til et samlet Hele, og da hans Nysgerrighed for Alvor var vækket, begyndte han at snige sig til de hemmelige Møder, som Slaverne afholdt, og med bankende Blod lyttede han fra sit Skjul til Forhandlingerne. Saa endelig vidste han klar og fuld Besked — det var intet mindre end et Oprør, der blev planlagt — et blodigt Oprør mod de Hvide. Det var ikke alene paa hans egen Plantage — nej, der blev sendt Bud og modtaget Bud til og fra hele Øen — Dommedag skulde slippes løs over alle Plantagerne. Saa var det, ligesom John fik mere Fred i Sind og Tanker. Hvor ung han

end var, saa slumrede de medfødte, krigerske Instinkter i ham, og Naturbarnets primitive Hævntanker fik Magt over ham.

Men Niels havde nu ikke slaet Haanden af sin sorte Barndomsven. Han havde ikke glemt ham; men det var jo helt umuligt at fri ham fra al Elendigheden. Ensom gik han rundt derhjemme, og trods sine tolv Aar led han af Kulde i Sjælen — den Følelse af noget tomt — ligesom Sult; men en Sult, der ikke kan mættes. Ogsaa hans Tanker søgte ofte til det Sted, hvor han havde aflagt det ubrydelige Venskabsløfte; men ingen Steder kunde han finde Udvej — end ikke tale med nogen herom. Hans Far var ualmindelig haard overfor ham, og han havde truet ham med de strengeste Straffe, hvis han satte sine Ben i Nærheden af Slavehytterne. Han vovede heller ikke at tale med sin Gudfar, Jost Cramer, om det, der var foregaaet den Dag. Maaske var det en forfærdelig Synd, han havde begaaet. Men glemt sit Løfte til John havde Niels ikke — det gjaldt stadigvæk for ham, saa kunde alle andre kalde John nok saa meget for en ussel Slavedreng.

Det var endnu Nat. Med bankende Hjerter laa John i Skjul lidt udenfor Stien, der førte op til Fortet. Han var utilpas — det kvalmede for ham, og han havde Følelsen af at have en Sten i Maven. Det kom altsammen af bare Spænding; for han vidste, hvad der skulde gaa for sig, naar nu Solen snart stod op. Han hørte Lyden af Skridt og dæmpede Stemmer dernede paa Stien — nu kom de. Et Dusin Slaver med store Brændeknipper paa Hovedet passerede forbi ham. Det var de Slaver, som Mandag Morgen skulde bringe Brænde til

Fortet. Det saa altsammen meget uskyldigt ud; men John vidste, at inde i Brændeknipperne laa de skarpslebne Macheter skjult. Rundt omkring hørte han den svage Lyd af Grene, der knækkede og visne Blade, der raslede. Ogsaa det vidste han Besked med — det var andre Negere, der skjult listede sig gennem Krattet op mod Fortet og med Fingrene knuget om Macheten.

Stjernerne blegnede en for en, og Solen stod op. John laa stadig paa samme Sted. Det kvalmede mere og mere for ham, og han trak kun Vejret tungt. Saa dundrede pludselig et Kanonskud, og John fløj op. Han stod foroverbøjet, rystende over hele Kroppen. Hans Tæer borede sig krampagtigt ned i Jorden — Pupillerne var helt borte, saa der kun var det hvide tilbage i Øjnene, og Mundvigene var trukket op, saa den skinnende Tandrad blottedes.

Saa lød der atter et Skud og lidt efter et til. John rettede sig op i et pludseligt Kast, og med et skingrende Skrig satte han i Løb mod Plantagen. Nu var det sket — de tre Kanonskud var det aftalte Signal, at Fortet var taget — nu var Dommedag sluppet løs — nu skulde der tages blodig Hævn over alle de Tusinder af Forhaanelser, for de Tusinder af Piskeslag — dem, han ogsaa selv havde prøvet i rigeligt Maal.

Som et Uvejr fejede Oprøret henover Øen. Alle de vildeste Instinkter hos de hævntørstende Negere var pludselig vakt. Der blev med eet levende i Slavehytterne. Plantage paa Plantage blev stormet — overalt susede de skarpslebne Høstknive gennem Luften. Tykke, sorte Røgskyer steg til Vejs fra de nedbrændte Bygninger.

John var blandt de stormende Skarer. Vildskabens

— Der — bagved dem laa en Negerdreng paa Hænder og Knæ. Han var næsten nøgen — blodig og forslaaet. »John,« skreg Niels —

Glød var tændt i hans sorte Øjne — han saa Mænd blive myrdet, og deres afhuggede Hoveder sat paa Stager, som Urskovens Skikke bød.

»Videre,« raabte Anføreren for Hoben, hvori John befandt sig, »ikke een af de hvide Djævlé eller deres Yngel her paa Øen skal undgaa Døden — ikke een.«

John var i umiddelbar Nærhed af Anføreren, der slyngede disse Ord ud. »Ikke een,« hørte John, og disse to Ord borede sig ind i hans Bevidsthed. Hidtil havde han ikke sanset noget — blot ladet sig viljesløst rive med af de andres Vildskab. Ikke een — saa gjaldt det altsaa ogsaa Livet for den hvide Dreng, som han var bundet til ved det ubrydelige Venskabsløfte. John stoppede brat, og han kom pludselig til at ryste over hele Kroppen. Atter kvalmede det for ham, og han følte heftige Smertes i Underlivet. Var det den hellige Venskabsdrik, der nu blev til Gift, som vilde æde hans Indvolde? Rædslen greb ham. Da John atter blev Herre over sine Tanker, var han klar over, at der var kun eet at gøre. Saa hurtigt hans Ben kunde bære ham, løb han mod Nordvest.

William Dirck sad sammen med Niels ved Morgenbordet, da han pludselig hørte vilde Skrig fra Slavehytterne. En frygtelig Anelse slog ned i ham, og han mindedes Jost Cramers Ord. Han fløj op fra Stolen og hen til Vinduet. Jo — saa var det altsaa den blodige Virkelighed. Dærnede kom de — hylende og skrigende — med Knive og Køller. I et Spring havde han naaet sin Musket. Niels sad som forstenet og fulgte sin Fars Bevægelser med stive Øjne uden at være i Stand til at faa et Ord over sine Læber.

Det stod hurtigt klart for William Dirck, at her kunde han ikke udrette noget — ene Mand mod de mange. Hoben havde spredt sig, og han kunde rundt om se Rørene bevæge sig. De vilde aabenbart omringe Bygningen fra alle Sider. Der var kun eet at gøre — Flugt — for Niels' Skyld. Men forinden fyrede han sit Gevær af og saa et Legeme falde tungt til Jorden. En Tanke fo'r som et Lyn gennem hans Hjerne. Han løb hen til Chatollet og fik fat paa sin Pistol og Ammunition. Levende skulde de ikke faa fat paa hverken Niels eller ham. Men Musketten vilde kun hindre hans Løb for Livet, og med et voldsomt Slag i Bordet ødelagde han Laasemekanismen.

Det var William Dirchs Tanke at søge ned til Baaden, han havde liggende ved Stranden; men til sin Forførdelse saa han, at Vejen dærned allerede var spærret. Der var ingen Tid at spille. Der var nu kun een Vej — den, der laa i modsat Retning af Slavehytterne. Her slap Far og Søn heldigt ind i de skjulende Sukkerrør. Videre gik Vejen fra Markerne ind i Junglekrattet. Nu vilde William Dirck søge ud mod Klipperne paa et Sted, hvor de var nogenlunde utilgængelige. Her faldt de stejt ned mod Havet, saa han havde Ryggen fri.

Op paa Formiddagen kom John til Plantagen. Langt fra havde han set Luerne slaa til Vejrs, og da han kom, var Hovedbygningen kun en rygende Ruin. Alt her var een eneste stor Forvirring. Nogle løb rundt med de mest forskellige Ting, de havde plyndret, før de satte Ild paa — andre havde samlet sig om et Romfad, og overalt lød Raaben og Skrigen. John fik fat paa en af sine Jævndrende, og af ham fik han at vide, at det var lykkedes hans tidligere Herre og Niels at undslippe. John drog et dybt Lettelsens Suk.

Dagens Timer gik. Flere Slaver fra andre hærgede Plantager stødte til. Nogle bar Sabler om de nøgne Hoffer — enkelte havde faaet sig forsynet med Geværer og Ammunition. Udsendte Folk havde fulgt de flyg-

tendes Spor og meldte nu, hvor de var. Vilde Glædeshyl hilste denne Melding; for nu kunde den hvide Djævel og hans Søn ikke undslippe. Naar der kom flere til med Geværer, vilde de storme. John hørte opmærksomt efter alt, og da han mente, at han havde faaet nok at vide, sneg han sig ubemærket bort.

William Dirck var fuldt ud klar over sin fortvivlede Stilling. Her var ingen Mulighed for Hjælp, og hvert Øjeblik kunde han vente de vanvittige Slavers Storm. Gang paa Gang saa han hen paa Niels, og hans Fingre klemte om Pistolens Skæft. Var det ikke bedre at faa en hurtig Ende paa alt — nej, nej, Himlen forlade ham hans Tanke; men han følte, at han var i Færd med at miste sin Forstand, naar han tænkte paa sin Drengs Skæbne, hvis han levende faldt i Hænderne paa de blodtørstende Negere.

Solen gik ned, og Mørket kom pludseligt. Det blev en Nat fuld af Rædsler for William Dirck, der sad med sin Søn klemt fast ind til sig. Men der skete intet. De overtroiske Negere vovede ikke at angribe i Mørke. Men næppe var det begyndt at lysne, før William Dirck til sin Forførdelse saa Sværme af vanvittigt skrigende Negere styrte ud fra Junglekrattet. Nu kom altsaa Afgørelsens Stund. Han holdt stadig Niels klemt ind til sin venstre Side — han skottede ned mod Drengens højre Tinding, og langsomt og skjult for Blik gled hans Haand med Revolveren op langs hans Side. Nu maatte det være — nu, før det blev for sent.

»Massa,« lød det pludseligt og højt bagved ham. William Dirck og Niels snurrede samtidigt omkring. Dér — bagved dem laa en Negerdreng paa Hænder og Knæ. Han var næsten nøgen — blodig og forslaaet.

»John,« skreg Niels.

»Massa — hurtigt — denne Vej. Baade hernede — hurtigt — løbe — springe — roet hele Natten — hurtigt — — —«

Da Slaverne endelig naaede op, var det kun for at faa Vished om, at det for anden Gang var lykkedes den hvide Djævel at flygte. Fra Klippetoppen kunde de se Baaden fjerne sig fra Land.

Først da de var langt ude, syntes William Dirck at vaagne op. Han havde grebet begge Aarer og roet rasende til uden at tænke paa nogetsomhelst andet end at komme bort. Nu gled hans Blik hen paa de to Drengé, der sad sammen i Bagstaven.

William Dirck slap Aarerne og skjulte Hovedet mellem sine Hænder — dér sad jo den Dreng, der ene var Skyld i deres Redning — ham, som han havde mishandlet og solgt — nej, den Skam var ikke til at bære. William Dirck var et Bytte for den bitreste Sjæle-kval.

»Far,« kaldte Niels.

William Dirck saa op, og han mødte sin Drengs Øjne. Var det, som om han kunde læse hans Tanker — bad hans klare Drengøjne ikke om noget — om det eneste, der her var at gøre?

»John,« sagde William Dirck og strakte sin Haand frem, »giv mig din Haand.«

John tøvede.

»Tilgiv mig, John, og tag min Haand til Tak. Og det skal du vide, John — allerede nu. Naar vi gaar i Land paa St. Thomas, saa gaar du ikke i Land som Slave, men som en fri Dreng. Du kan gaa, eller du kan blive hos mig og Niels — det bestemmer du selv; du er fri.«

John sad fuldstændig som forstenet; men Niels sprang op og slyngede begge sine Arme om Halsen paa sin Far. I hans straalende Øjne læste William Dirck, at ogsaa Niels havde tilgivet ham.

Finske Spejdere under Krigen

Af Johannes Engberg

Pauli var 2. Kompagni's yngste Soldat, og den eneste Finne i Kompagniet. Han var 14 Aar og Stafet for Kompagnichefen. — Jeg var sammen med ham og nogle af hans Kammerater en Aften, hvor vi sad og pudsede vore Vaaben. — Jeg spurgte dem, om de ikke savnede at gaa i Skole? — »Det har vi jo ikke Tid til,« svarede den ene. »Vi skal passe vores Stafettjeneste her ved Bataillon og paa Telegrafstationen, især naar Telefonerne er afbrudt under Luftalarm. Der er jo ogsaa nok

naar han egentlig var for ung? — »Da jeg blev Spejder, lovede jeg at være tro mod mit Fædreland.« —

★

En Aften under Krigen sad jeg sammen med en 18-aarig Gymnasiast og R. S. Peter. — Han var Maskinpistolsskytte i en Skipatrulje. Han sagde næsten ingen Ting. Først hen paa Aftenen fortalte han lidt om, hvad han og hans Kammerater havde været ude for, og hvad der krævedes af dem af Taalmodighed og Haardførhed.

Fot. Vagn Hansen

De finske Spejdere gjorde under Krigen Tjeneste paa mange forskellige Omraader bag Fronten, ikke mindst ved Luftbeskyttelsen. Ogsaa naar de mange Tusinde Flygtninge skulde indkvarteres, bespises og underholdes, hjalp store og smaa Spejdere til; og de rykkede ind overalt til Afsløning af dem, der som Soldater drog til Fronten.

at hjælpe til med hjemme, nu naar Far er ved Fronten.« — De viste mig deres Duelighedstegn. Skyttmærket havde de alle, baade med Gevær og Revolver, og ogsaa Luftobservatørmærket, Nødhjælpsmærket og Ordonsmærket. —

Da vi rejste hjem efter Freden, spurgte en af mine Kammerater Pauli, om han vilde med til Danmark og holde Ferie. »Det kan jeg ikke. Jeg er finsk Soldat.« —

★

Olavi var før Krigen Patruljefører i Helsingfors. — Han er 17 Aar. Han var med som frivillig i Krigen og var med paa Næssel. — Da han var blevet rask efter en Granatplint i Skulderen, blev han sammen med nogle faa andre taget til Flyverskolen.

Jeg spurgte ham, hvorfor han var gaaet med i Krigen,

Milelange Skiture ind i Fjendens Land, ligge stille i timevis og vente, og saa handle lige i det rigtige Øjeblik. — Han lagde ikke Skjul paa, at det var et haardt Liv. »Men hvis ikke vi, som tror paa noget, skulde kunne udholde noget, hvem saa?«

★

Tropføreren **Lauri** er Reserveofficer, som mange andre Spejderførere. — Han havde været med i Kampene ved Ladoga-Søen ved Juletid og var blevet saaret der.

Jeg spurgte ham, hvorfor de finske Soldater kæmpede med den Sejghed, de gjorde? »Det er fordi vi har Retten til at forsvare det Land, som er vort, og fordi vi har Pligt til det overfor os selv og de andre nordiske Lande. Vi blir stærkere ved Bevidstheden om, at vi er hele Nordens Grænsevagt mod Øst, ligesom I Danske er det mod Syd.« —

Petsamo: Midnatssolen fotograferet paa samme Plade Kl. 1 og Kl. 1,15

Vort Land * Vort Land

Af J. L. Runeberg — Paa Dansk ved Valdemar Rørdam

Vort Land, vort Land, vort Fædreland,
lyd højt, o dyre Ord!
Ej blaaner Aas mod Himlens Rand,
ej grønnes Dal, ej skinner Strand
mer elsket end vor Bygd i Nord,
end vore Fædres Jord.

Vort Land er Klipper, Lyng og Skær,
kun fattig er vor Arv.
En Fremmed dvæler nødigt her,
men denne Jord har vi nu kær,
den gav vor Æt en kraftig Marv,
den passer til vor Tarv.

Vi elsker disse Floders Brus
og disse Bækkes Klang,
Nathimlens stjernetakte Hus,
vor Sommersol, vort Fyrresus,
alt, alt, hvad her som Syn og Sang
har rørt vor Sjæl engang.

Her var det, vore Fædre stred
med Tanke, Sværd og Plov,
her var det, Finner lo og led,
som Lykken faldt, og Skæbnen skred;
her, her vort Folk paa Fjæld, i Skov,
vandt Brød, frit Liv og Lov.

Hvem talte vel de Kampes Tal,
som dette Folk bestod?
mens Krigslarm lød om Hus og Hal,
og Frost gav Sult og Følkefald,
hvem maalte alt dets spildte Blod,
dets taalsomt sejge Mod?

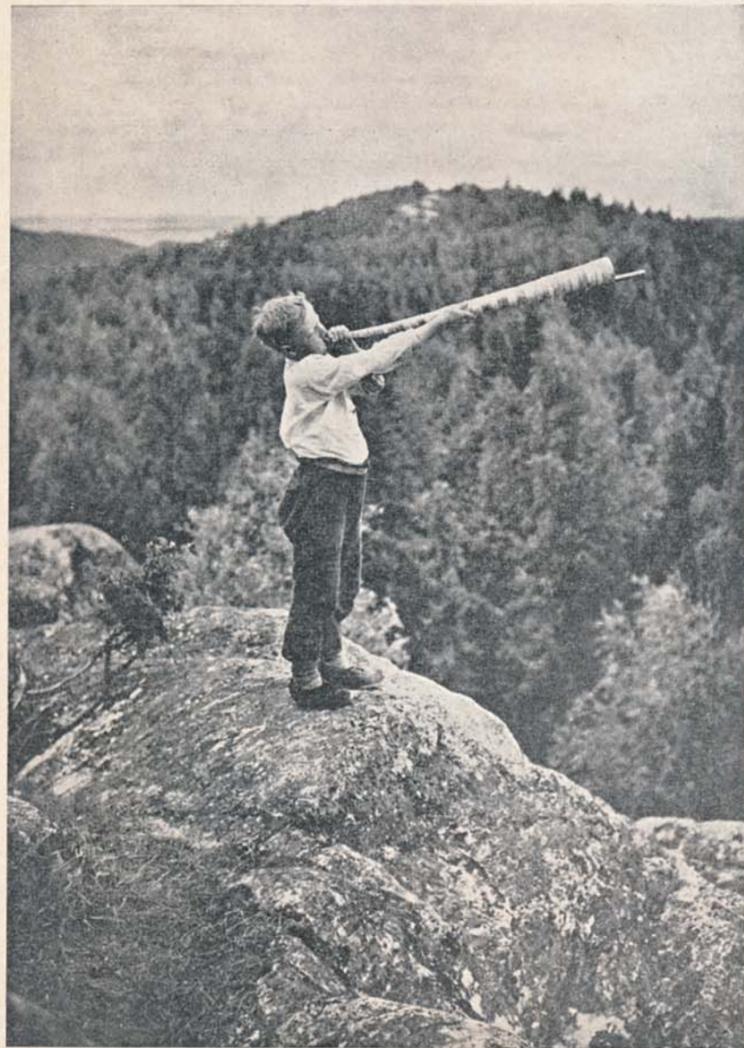
Her sloges de med Nød og Død,
som vi nu selv maa slaas,
og deres Blomster her de brød,
her deres Blod og Taarer flød:
vor Byrde bar i Taal og Trods
finsk Folk lang Tid før os.

O Land, du tusind Søers Land,
trods Fattigdom saa trygt,
du Sangens Land, trofaste Land,
vor Fortids Land, vor Fremtids Land,
se du kun fremad uden Frygt:
Paa Fjældgrund blev du bygt.

Din Blomstring, døbt i Smertens Daab,
skal bryde Knoppens Tvang,
og vækkes af et Folkeraab
til Dag din Drøm, til Liv dit Haab,
og mægtig klinge skal engang
vor fædrelandske Sang.

Stemning fra Punkaharju, en af Finlands skønneste Egne

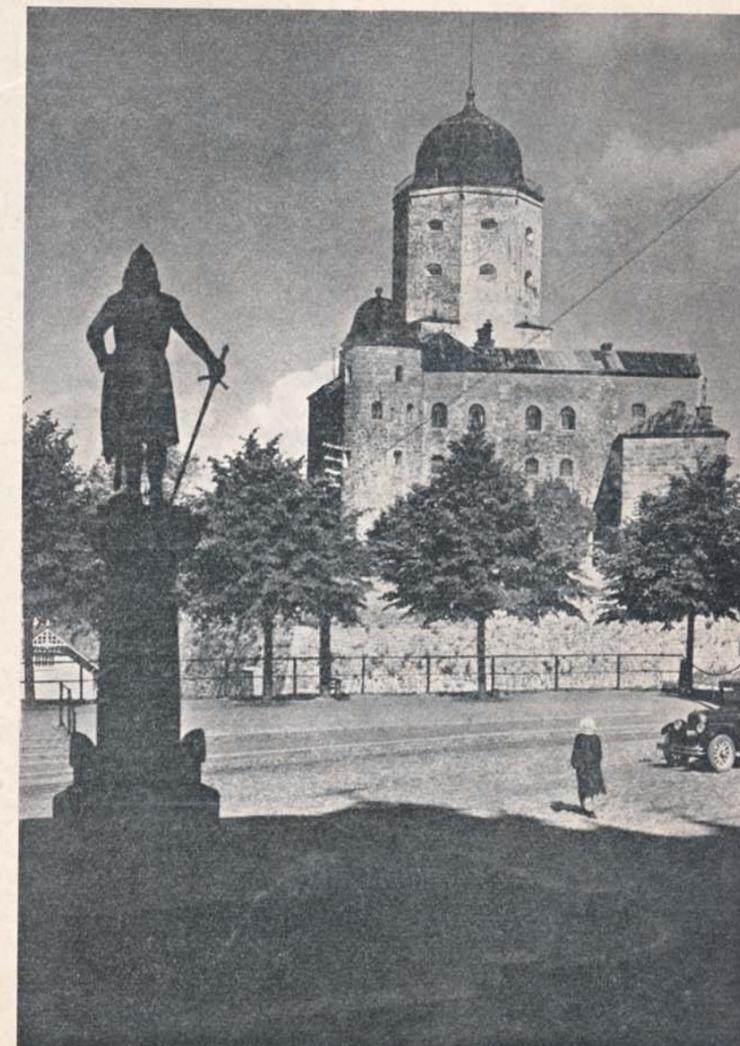

Hyrdedreng med sin »Koli« (Birkebarkslur)

FINLAND * SUOMI

Fra Bogå Skærgaard: Øen Lille Pellingø

Viborg Slot og Tyrgils Knutssons Statue

Vort Land

Af J. L. Runeberg —

Vort Land, vort Land, vort Fædreland
lyd højt, o dyre Ord!
Ej blaaner Aas mod Himlens Rand,
ej grønnes Dal, ej skinner Strand
mer elsket end vor Bygd i Nord,
end vore Fædres Jord.

Vort Land er Klipper, Lyng og Skær,
kun fattig er vor Arv,
En Fremmed dvæler nødig her,
men denne Jord har vi nu kær,
den gav vor Æt en kraftig Marv,
den passer til vor Tarv.

Vi elsker disse Floders Brus
og disse Bækkes Klang,
Nathimlens stjernetakte Hus,
vor Sommersol, vort Fyrresus,
alt, alt, hvad her som Syn og Sang
har rørt vor Sjæl engang.

Her var det, vore Fædre stred
med Tanke, Sværd og Plov,
her var det, Finner lo og led,
som Lykken faldt, og Skæbnen skred;
her, her vort Folk paa Fjæld, i Skov,
vandt Brød, frit Liv og Lov.

FINLAND

etsamo: Midnatssolen fotograferet paa samme Plade Kl. 1 og Kl. 1,15

rdedreng med sin »Koli« (Birkebarkslur)

Fra Bogå Skærga

Vort Land

Dansk ved Valdemar Rørdam

Hvem talte vel de Kampes Tal,
som dette Folk bestod?
mens Krigslarm lød om Hus og Hal,
og Frost gav Sult og Folkefald,
hvem maalte alt dets spildte Blod,
dets taalsomt sejge Mod?

Her sloges de med Nød og Død,
som vi nu selv maa slaas,
og deres Blomster her de brød,
her deres Blod og Taarer flød:
vor Byrde bar i Taal og Trods
finsk Folk lang Tid før os.

O Land, du tusind Søers Land,
trods Fattigdom saa trygt,
du Sangens Land, trofaste Land,
vor Fortids Land, vor Fremtids Land,
se du kun fremad uden Frygt:
Paa Fjældgrund blev du bygt.

Din Blomstring, døbt i Smertens Daab,
skal bryde Knoppens Tvang,
og vækkes af et Folkeraab
til Dag din Drøm, til Liv dit Haab,
og mægtig klinge skal engang
vor fædrelandske Sang.

Stemning fra Punkaharju, en af Finlands skønneste

★ SUOMI

Øen Lille Pellinge

Viborg Slot og Tyrgils Knutssons Sta

Soldaterdrengen

Af J. L. RунеBERG

Paa Dansk ved *Valdemar Rørdam*

*Min Fader var en ung Soldat, en Kærnekarl var han,
kun femten Aar og bar Gevær, kun sytten og var Mand.
Han lo og sang af lystigt Mod,
han gav sig aldrig, glad han stod
i Frost, i Sult, i Ild, i Blod; —
det var min Far, den Mand.*

*Jeg var et Barn, da han drog bort, i Krigens første Aar,
dog husker jeg hans stolte Gang, som saa jeg ham i Gaar,
hans Hat, hans Fjer, hans Øjnes Lyn,
de lyste bag de mørke Bryn! —
Jeg glemmer ikke dette Syn,
om jeg blev hundred Aar.*

*Det hørt snart, mens højt i Nord de drog fra Sted til Sted,
hvor uforknytt, hvor stærk han var, hvor kækt han kæmped med.
Medalje fik han, tapper, tro,
det spurgtes snart, at han fik to.
Aa, tænkte jeg, og græd og lo,
aa, hvem der dog var med!*

*Og Markens Sne var smeltet bort, der var den fagre Vaar,
da kom der Bud: »Din Far, er død, han faldt for ædle Saar.«
Jeg tænkte da, jeg ved ej hvad,
var stundom bange, stundom glad;
men Mor, hun græd tre Døgn i Rad,
saa blev hun lagt paa Baar.*

Fot. Vagn Hansen

Finske Spejdere under
den sidste Krig

Fot. Vagn Hansen

*Min Far blev skudt paa Lappo Mark, han faldt i sejrrig Strid;
man siger, det var første Gang, han blegned nogentid.*

*Min Farfar stred for Gustavs Land,
ved Uttismalm, dær segned han,
hans Fader faldt ved Villmansstrand,
han var fra Carols Tit.*

*De var saadan, det gik saadan, en hist, en anden her,
de havde dog et herligt Liv, en herlig Død især.*

*At slides sløv, er det saa godt?
Nej, ung og varm at kæmpe blot
og dø for Ære, Land og Drot, —
se, det er noget værd!*

*Og jeg er kun en fattig Dreng, som æder fremmed Brød,
staar uden Hjem og uden Hjælp, nu siden Far er død;
men Klage har ej mit Behag,
jeg fødtes under Krigertag
og bliver større Dag for Dag,
saa det har ingen Nød.*

*Og lever jeg til jeg blir stor og fylder femten Aar,
til samme Sult og samme Kamp og samme Død jeg gaar.*

*Hvor før man mine Fædre saa,
hvor Fjenden trænger vredeest paa,
dær vil jeg staa, dær vil jeg slaa
som Finner staar og slaar.*

Opdagerne

I DE HVIDE KITLER

Af Kjeld Helweg-Larsen

Vent lidt, Watson, — sagde Sherlock Holmes og holdt sit Reagensglas op mod Lyset. — Hvis denne Vædske koagulerer, saa er Sir Jasper Bøddelens sikre Bytte.

Saaledes omtrent begynder en af Conan Doyles berømte Fortællinger om den u dødelige Detektiv, hvis Virksomhed deltes ligeligt mellem Studierne »i Marken« og i Laboratoriet. Den virkelige Detektiv er ikke nogen saadan utrættelig Natur. Han kan nok arbejde baade et og to Døgn i Træk, naar det kræves ved særlige Lejligheder, men da hans Virksomhed kræver ham Dag efter Dag Aaret rundt, maa Arbejdet fordeles saaledes, at nogle arbejder i Marken, andre i Laboratoriet, d. v. s. det Sted, hvor de mange Spor føjes sammen til et Hele.

Et Besøg paa Rigspolitiets tekniske Afdeling paa Politigaarden i København er for en udenforstaaende intet mindre end en Oplevelse. Det er her vort moderne Politidretter Miraklerne. I de store lyse Lokaler arbejder Opdagerne ved Mikroskoper og andre fine Apparater.

Som de staar dér i deres hvide Kitler, ligner disse Kriminalpolitifolk med de sindrige Apparater Videnskabsmænd, Mikrobejægere paa Jagt efter usynlige Sygdomspirer. Men det er ikke Bakterier, de jager, men derimod de usynlige Vidner, der aldrig lyver eller husker forkert... de sikreste Vidner, der findes.

Og dog er de ikke Videnskabsmænd — men Teknikere, der overlader det rent videnskabelige Arbejde til de Institutioner, Politiet arbejder intimt sammen med, f. Eks. Retsmedicinsk Institut, Teknologisk Institut, Geodætisk Institut, Landbohøjskolen, ja endogsaa Statens Museum for Kunst eller — Tandlægeskolen!

Politiets tekniske Afdeling blev oprettet omkring 1922 under yderst beskedne Former. — Den har siden været i rivende Vækst. Selv i de vanskeligste Sager fremskaffer Opdagerne i teknisk Afdeling, som nu sorterer direkte under Rigspolitichef Thune Jacobsen, de sikreste Beviser.

Det er ofte sket, at Vidnerne i en Sag har husket forkert. Jeg husker saaledes fra en Mordsag for nogle Aar siden, hvor ikke mindre end fire yderst agtværdige Borgere alle paa det bestemteste hævdede overfor Politiet, at de havde set den myrdede vandre rundt paa Gaderne flere Dage efter at Vedkommende var blevet dræbt i sin Lejlighed. Den menneskelige Hjerne er ofte et saare mangelfuldt Instrument. Men heroppe i den tekniske Afdeling fremtræder alle de smaa, ellers usynlige Vidner. Tavse fortæller de deres Historier, og ofte leverer de et Bevis, der er 100 pct. sikkert.

En Morder, der maaske nok saa meget har passet paa ikke paa Gerningsstedet at efterlade sig Fingeraftryk eller Fodspor, som kan virke fældende for ham — aner ikke, at et enkelt Haar fra hans Hoved er faldet til Jorden, ligesom han antagelig endnu mindre tænker paa, at dette Haar — og kun dette — bliver det fældende Bevis mod ham. Ikke desto mindre er noget saadant sket.

Dr. Hess, den berømte tyske Kriminallog, hævder, at et enkelt

Haar har lige saa stor Beviskraft og Betydning som et Fingeraftryk, og han har udarbejdet et veritabelt Haar-atlas, der gør det muligt med Sikkerhed at bestemme, om et Haar stammer fra et Menneske eller et Dyr — og ikke nok med det — efter hans Metode kan man med lige stor Sikkerhed fastslaa fra hvilket Dyr Haaret stammer, eller hvis det er et Menneskehaar, og man senere retter Sigtelse mod en Mand, saa kan man ogsaa fastslaa, om Haaret stammer fra ham eller ej.

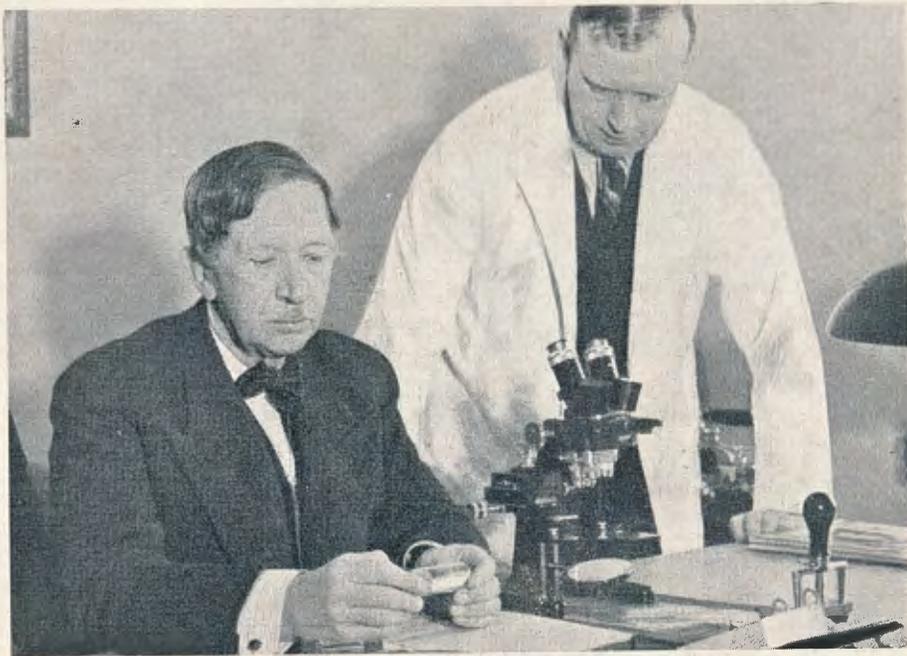
Nu maa man ikke tro, at Politikommissær P. Christiansen, Lederen af Rigspolitichefens tekniske Afdeling, eller nogle af hans Medarbejdere... kravler rundt paa alle fire paa Gerningsstedet og leder med Forstørrelsesglasset for Øjnene for at finde noget saa tilsyneladende ubetydeligt som et Haar f. Eks.

Fremgangsmaaden er simpelthen den, at man støvsuger Mordstedet Stykke for Stykke. Støvet opbevares i smaa Poser, som alle er mærkede, saaledes at man senere altid ganske nøje er klar over, hvorfra hvert enkelt Gran stammer. Disse Ting sendes derpaa til Retsmedicinsk Institut til en rent videnskabelig Undersøgelse.

★

Blandt de mange Sager, der lægger særlig Beslag paa den tekniske Afdelings Virksomhed, er Falsknerierne. Det kan dreje sig om Falsknerier af Dokumenter, Checks, Breve, Malerier, Frimærker o. m. a.

Afdelingen er paa dette Omraade saa vidt fremme, at

— Rigspolitichef Thune Jacobsen og Lederen af den tekniske Afdeling, Politikommissær Christiansen

man faktisk kan sige, at der overhovedet ikke kan begaas Falsknerier, som Politiet ikke kan afsløre. Der opnaas i vore Dage ganske eventyrlige Resultater ved Hjælp af Mikrofotografering, ligesom man er i Stand til at dampe en usynliggjort Skrift frem. Politiet har ogsaa ofte gjort interessante Opdagelser ved at undersøge det Trækpapier, som Falsknere eller andre Forbrydere har benyttet sig af som Underlag. I en Sag, hvor der forelaa Besvigelser overfor et offentligt Kontor, fik man rensset den Assistent, som Mistanken uskyldigt hvilede paa. Det var i dette Tilfælde en kvinde, og man afslørede, at hendes Underskrift var efterskrevet, skønt det var gjort ualmindelig godt. Man forstørrede den falske Underskrift mange Gange og kunde se, at Manden, der havde begaaet Falskneriet, var løbet tom for Blæk i Pennen ikke mindre end tre Gange for at skrive det meget korte Navn.

★

Der findes et amerikansk Frimærke, der mellem Samlere er ualmindelig værdifuldt, fordi der under Trykningen er sket en ikke uvæsentlig Fejl. Motivet i Frimærket er en Flyvemaskine, men den er kommet til at staa paa Hovedet. Der blev kun trykt ganske enkelte Ark, saa blev Trykningen standset, men Frimærket med den omvendte Flyvemaskine blev alligevel sendt i Handelen, og det skal være en Snes Tusind Dollars værd.

For et Par Aar siden havnede et saadant Mærke hos en københavnsk Frimærkehandler. Han tog det først i Pant og benyttede Lejligheden til at lade det undersøge i Politiets tekniske Afdeling. Det viste sig, at det var falsk. Svindleren, der vilde afsætte Frimærket, havde simpelthen taget to af de ganske almindelige Mærker, hvor Flyvemaskinen var anbragt rigtigt. Han havde der-

Undersøgelse

Inde i Udrykningsvognen

paa klippet Flyvemaskinen ud af det ene Mærke og anbragt den paa Hovedet paa det andet. Det var en Svindler, der havde studeret sit Fag. Han havde saaledes benyttet en ganske bestemt Form for Lim, der almindeligvis ikke kan opløses ved Damp, men i den tekniske Afdeling blev Svindelen ikke desto mindre afsløret under Anvendelsen af en ganske bestemt Fordampningsmetode.

★

Mikrofotografering giver mange interessante Afsløringer. Der var engang herhjemme nogle Falskmøntnere, der fremstillede falske To-Kroner. De var lavet nøjagtigt paa samme Maade, som Staten laver sine, var prægede og lavet af samme Metallegering, og for det blotte Øje var der absolut ingen synlig Forskel. Men Mikrofotograferingen viste dog, at der var en mikroskopisk ringe Forskydning, som blev synlig, naar en falsk Mønt blev fotograferet samtidig med en ægte. De to Billeder dækkede ikke hinanden helt nøjagtigt.

Det var egentlig ikke, fordi man kan sige, at der var Fejl ved Falskmøntnerens Maskine. Forholdet er imidlertid det, at man ikke er i Stand til at fremstille to Maskiner, der stadig vil arbejde mikroskopisk ens.

Tager man f. Eks. to Skrivemaskiner, der begge er ubrugte, splinternye og lige kommet fra samme Fabrik, vil en Mikrofotografering af deres Skrift dog paavise, at der er svage Forskelligheder.

★

Opgaverne, Teknisk Afdeling stilles overfor, er ikke blot utallige, men de er tillige af højst forskellig Art. For nogle Aar siden blev en Nattevagts overfaldet. Ved Hjælp af et stumt Instrument havde Forbryderen slaet sit Offer ned. Imidlertid var Forbrydelsen forøvet paa en

saadan Maade, at Forbryderen tilsyneladende ikke havde efterladt sig et eneste Spor, man kunde gaa efter.

Politiet fattede ganske vist Mistanke til en bestemt Mandsperson, der ved tidligere Lejligheder havde været i Klammeri med den overfaldne, men Vedkommende nægtede paa det bestemteste at kende det ringeste til Sagen, og ved den første Undersøgelse lykkedes det heller ikke Politiet at finde Beviser, der var i Stand til at underbygge Mistanken til Manden.

Saa var det, at Opdagerne fra teknisk Afdeling foretog en systematisk Undersøgelse af hans Logi. Man fandt blandt en Del Skrammel i Værelset en lille Jernstang, men den Mistænkte var dog i Stand til at give en troværdig Forklaring paa, hvorfor han havde den liggende.

Jernstangen blev taget med op paa Politigaarden, hvor den mikroskopisk blev undersøgt. Derved fandt Opdagerne, at der i Enden af den fandtes nogle ganske fine Guldpartikler. Det viste sig, at de nøjagtig svarede til Guldet i Nattevagtens Uniformskasket. Overfor dette Bevis gav Forbryderen op. Tilstaaelsen faldt omgaaende!

★

Ved en anden Lejlighed afhentede Opdagerne en Mand, som var mistænkt for Spritsmugleri. Manden blev bragt op til teknisk Afdeling, hvor man til hans store Forbavselse anmodede ham om at bide i et Læderbælte. Han stod noget uforstaaende overfor denne Anmodning, men sluttelig bed han i Læderbæltet, hvorefter han fik Lov til at gaa. Dagen efter blev han anholdt . . . fremstillet i Dommervagten og arresteret sigtet for Spritsmugleri. — Ved Stevns havde man kort i Forvejen fundet et Læderbælte, som man mente havde tilhørt den Person, der havde smuglet Spritten i Land. En Undersøgelse paa teknisk Afdeling resulterede i, at man fandt nogle gan-

Ved Mikroskopet

ske fine Mærker fra Tænder. De blev ad kemisk Vej gjort mere synlige, og det viste sig, at det virkelig var Tandbid. Den Mistænkte, der maatte aflevere et Bid i Afdelingen, havde en Tandstilling, der i et og alt svarede til Tandbiddet paa Bæltet.

Under en senere Afhøring forklarede Arrestanten, at det ganske rigtigt var ham, der havde smuglet Spritten i Land. Det foregik paa den Maade, at Dunkene blev bundet fast til hans Læderrem, hvorefter han var svømmet i Land med dem . . . idet han hele Tiden holdt Læderremmen fast mellem Tænderne. Da han senere smed Læderbæltet paa Stranden, havde han unægtelig ikke tænkt sig, at det ad den Vej skulde blive muligt at »knalde ham«.

★

Sker der en Forbrydelse, er det af den største Vigtighed, at teknisk Afdeling saa hurtigt som muligt kommer til Stede for at foretage de første Undersøgelser af Gerningsstedet. Sker dette inden alt for mange Mennesker har haft Lejlighed til at gaa og trampe rundt der — har Opdagerne de fleste Trumfer paa Haanden.

Nu da vi har Enhedspoliti, bliver enhver større Forbrydelse, hvor den end sker indenfor Landets Grænser — omgaaende anmeldt til Hovedkvarteret i København, hvorefter Ekspertene fra den tekniske Afdeling rykker ud. Afdelingen raader over sin egen særlige Udrykningsvogn, der er indrettet som et helt rullende Laboratorium med en Masse forskellige Instrumenter og Apparater. I en Række Rum findes det meget Materiel, som teknisk Afdeling altid tager med, saa snart der slaas Alarm til den store Forbrydelse. Der findes saaledes en særlig »Mordkuffert«, — der er Afstøbningsgrejer, Fotografiapparater, Projektører, eget Telefonanlæg . . . ja, endog Telte, som Opdagerne kan rejse, dersom dette er ønskeligt. I Bilens bagerste Del findes et særligt Mørkekammer, hvor Opdagerne kan fremkalde de Billeder, de tager paa Gerningsstedet, ligesom der findes et sær-

Fortsættes Side 20

Fotografering af Udrykningsvognen

Afstøbning

ULVEUNGEN OG EGETRÆET

af
E. E. Reynolds

Paa Dansk
ved C. J.

Illustreret af Louis Moe

Bare du dog vilde lade være —, sagde det gamle Egetræ.

— La' vær' — med hvad? spurgte Graabro'r, der en Sommerdag havde fundet hen under den gamle Skovkæmpe.

— Med at pille Stumper af min Bark. Og hvorfor taler du ikke pænt og høfligt? Havde du været et af mine Agern, saa havde jeg ladet dig falde af med det samme, kan du tro. —

— Aah, undskyld, Hr. Eg —, sagde Drengen; — men jeg blev saa forskrækket, da jeg pludselig begyndte at høre Dem snakke. —

— Hvad siger du? Vidste du ikke, jeg kunde tale? Nej, du har sandelig meget at lære endnu. Du maa da forresten mange Gange have hørt Træerne tale. —

— Naa ja, jeg har selvfølgelig hørt dem rasle, naar Vinden blæste og knagede, naar det rigtig stormede. —

— Det maa have været nogle af disse her dameagtige Birketræer, for de giver sig til at sludre ved den mindste Brise. Men det har jo forresten ikke noget at gøre med, at du sidder og piller min Bark af i Smaabidder. —

— Aah, det var bare fordi jeg kadede mig! —

— Kadede dig? Rent bortset fra, at det Svar heller ikke var pænt, saa sidder man ikke og piller Folks Bark af, fordi man keder sig. —

— Jeg mente, at jeg ikke havde noget at bestille, alt-saa fordi jeg ikke havde nogen at lege med.

— Jeg har nu aldrig rigtig kunnet forstaa jer Menne-

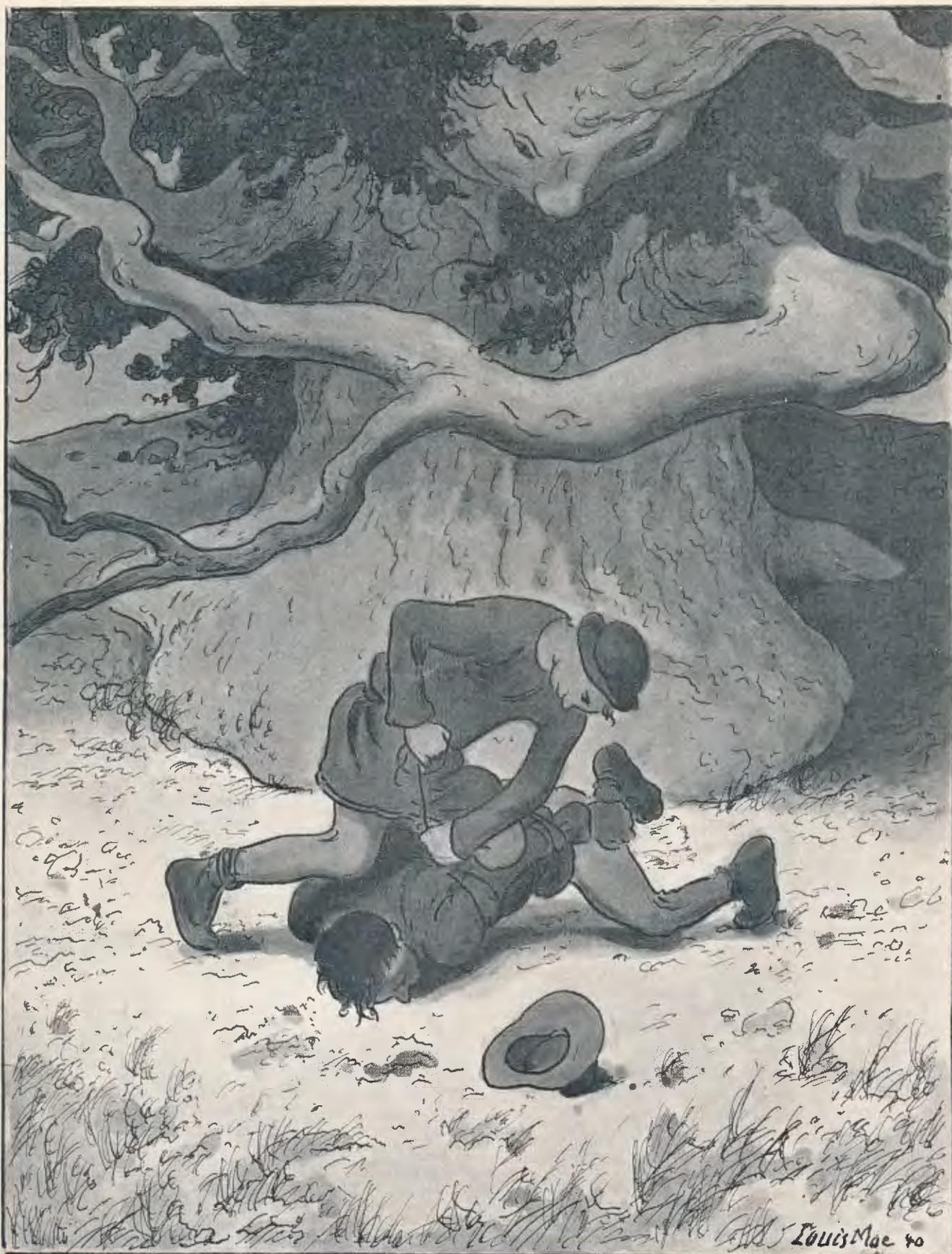
sker —, sagde Egen lidt bistert. — Nu har jeg staaet her paa den selvsamme Plet i næsten tusinde Aar og ganske stille glædet mig over alt det, der er sket omkring mig. Ganske vist, jeg er ved at blive lidt til Aars, og mine Læber sprækker, naar den kolde Blæst farer igennem mine Grene. Men jeg er nu alligevel endnu god for et Aarhundrede eller saa, hvis Folk bare vil lade mig være i Fred. Hvorfor farer I Mennesker dog saadan rundt paa Jorden, i Stedet for at I skulde blive, hvor I engang er, og fornøje jer over at se alting ske omkring jer. —

— De maa vist have set en Masse i den Tid, De har staaet her, Hr. Eg. Ønsker De aldrig, at De kunde gaa lidt rundt? —

— Jo, det er hændt en sjælden Gang. Jeg husker, da jeg var saadan noget som hundrede Aar gammel, jeg var ganske ung, forstaaer du... Naa, det kan vist ikke interessere saadan en som dig. Tiderne har forandret sig meget siden da. —

— Vil De ikke nok fortælle mig om det, der skete den Gang. Gør det bare, Hr. Eg.

— Jaja da. Det var noget, som hændte paa dette Sted, naturligvis. Hvis du vil være saa god at lade min Bark sidde i Fred, saa skal jeg fortælle dig, hvorfor jeg ønskede, at jeg kunde bevæge mig. Men hvorfor kommer du ikke og sætter dig ned her paa min nederste Gren. Du skal ikke være bange for, at den knækker — hvad man ikke kan sige om Hr. Elm derovre. Han er helt igennem en upaalidelig Fyr, tag dig i Agt for ham! —

Paa et Par Minutter var Røveren svinebundet med sit eget Reb

Graabro'r var ikke længe om at anbringe sig i det magelige Sæde, der dannedes af den nederste Gren og Egens Stamme. Det var næsten som en Lænestol, polstret med blødt Mos.

— Den Gang det skete — sagde Egetræet — var dette Sted Udkanten af en meget stor Skov, og Stien her var den almindeligt benyttede Vej til Markedet inde i Byen. Landeveje eksisterede nemlig ikke. Efter Mørkets Frembrud kom her ingen ordentlige Mennesker, fordi man frygtede for at blive overfaldet af Ugerningsmænd. En af Røverne var en sand Rædsel for Beboerne her paa Egnen. Ofte laa han paa Lur bagved min Bedstefader, der var et mægtigt stort Træ. Han stod lige overfor mig paa den anden Side af Stien.

Jeg har set mange Vejfarende blive standset og udplyndret, og selv om jeg rystede med mine Grene for at advare dem, hjalp det ikke Spor, for de forstod mig ikke. Min Bedstefar kaldte mig et godt Fjols, fordi jeg havde ondt af Folk. Det var længe siden, han var holdt op med at interessere sig for Mennesker.

Saa var det en Markedsdag, at den omtalte Røver kom og skjulte sig paa det sædvanlige Sted bag Bedstefader. Jeg spekulerede paa, hvilke Skarnsstreger han nu havde i Sinde. Saa kom der en Bonde ridende med en Fløk Kvæg. Han skulde jo til Marked, forstaaer du nok. Men Røveren blev i sit Skjul, og da Bonden var ude af Syne, saa forsvandt han ind i Skoven.

Først sent paa Eftermiddagen saa vi ham igen, og da havde han et langt, tykt Reb med sig. Den ene Ende af det bandt han rundt om mig i Højde med dit Knæ, den anden Ende surrede han rundt om Bedstefader. Saa skjulte han sig.

— Nu skal vi faa et fint lille Røveri at se —, sagde Bedstefader. Det Nummer har jeg før overværet. —

Jeg kunde nok se, hvad han mente, den gamle. Rebet skulde faa Hesten til at snuble saaledes, at den kom til at smide sin Rytter af. Saa vilde Røveren fare ud og overfalde ham. Jeg sagde da til Bedstefader: Hvis jeg nu bare kunde bevæge mig, saa vilde jeg gaa over til dig, inden Bonden kommer tilbage.

— Rod dig ikke ind i det, sagde Bedstefader. Selv om jeg kunde, vilde jeg ikke prøve at forhindre disse mærkelige Mennesker i at slaa hinanden ihjel. Dertil har jeg set for meget til dem i min Tid. —

Som det nu var begyndt at skumre, hørte jeg Klapren af Hestehove. Det var Bonden paa Vej hjem fra Marked, og han havde sikkert en velspækket Pengepung med de Penge, han havde faaet for Kvæget. Det var dem, Røveren var ude efter. Men det gik ikke efter hans Beregning. Hesten snublede ganske vist, som Røveren havde beregnet; men i Stedet for at blive smidt af, havde Bonden grebet fat i en af Bedstefaders lave Grene, som den gamle trods alt rakte lidt ned, da de kom til Stykket. Og da Røveren nu kom farende ud af sit Skjul i den Tro, at hans Offer laa paa Jorden, kunde han naturligvis ikke finde ham.

— Og hvad saa...? spurgte Graabro'r aandeløst.

— Jo, Røveren fo'r omkring paa Stien og i Underskoven, men i Mellemtiden havde Bonden svunget sig højere op i Træet. Tilsidst stod den narrede Bandit midt paa Stien og rystede forvirret paa Hovedet. Saa slap Bon-

den Taget i sin Gren og lod sig dumpe lige ned i Hovedet paa Kolorius. Det kan nok være, han haade tabte Snøvsen og Vejret. Bonden viste sig at være en Handlingens Mand, for paa et Par Minutter var Røveren svinebundet med sit eget Reb. Derefter fangede han sin Hest og anbragte sin Fange paa dens Ryg. Da han drog afsted, nikkede han til min Bedstefader og sagde:

— Tak skal du have, gamle Eg, du har reddet mit Liv og mine 200 Daler. Nu skal han her for Dommeren, og det skal ikke vare længe, før han hænger i Galgen og dingler som et Menneske Agern. — Saa forsvandt de.

— Hængte de ham saa? — spurgte Drengen spændt.

— Det saa vi ikke noget til; men det gjorde de ganske sikkert. —

Netop nu, da Historien var forbi, hørte de Lyden af en Gongong, og Graabro'r sprang ned fra sin Lænestol.

— Nu skal vi spise. Og jeg er saa sulten. Men mange Tak for Historien, Hr. Eg. Vil De ikke nok fortælle mig en anden Historie en Gang?

— Det kan nok være, — sagde det gamle Egetræ, og han tilføjede med et Grynt: — I det mindste skal jeg nok være her, naar du kommer igen, selv om jeg skulde miste noget af min Bark. —

Opdagerne i de hvide Kitler

Fortsat fra Side 17

ligt Arbejdsrum med tilhørende Bord og Stole, saaledes at man her i Ro og Fred kan ordne det indsamlede Materiale og samtidig paa de medbragte Skrivemaskiner nedskrive de Meddelelser, der i en Fart skal ekspederes videre. Paa Udrykningsvognens Tag er der indrettet en særlig Standplads til Brug ved Optagelser af fotografiske Oversigtsbilleder.

Intet Under, at den tekniske Afdeling er stolt over denne Udrykningsbil, der er intet mindre end et Vidunder med Hensyn til teknisk Snille.

★

Rigspolitichef Thune Jacobsen har engang meget karakteristisk udtalt, at »Politiets Gerning i Virkeligheden har adskilligt til fælles med Lægens. Overfor den Samfundssygdom, som Forbrydelsen er, har Politiet samme Opgave som Lægen overfor andre Sygdomme. Baade Politiet og Lægen skal efter Evne afværge Lidelsen og, hvis det ikke lykkes, foretage det forhaabentlig helbredende Indgreb. Politiet maa, ligesom Lægen, fjerne Lidelsens Aarsag: Forbryderen.«

Et saare vigtigt Hjul i Enhedspolitiets store Maskineri er teknisk Afdeling. En kendt Kriminalog har sagt, at enhver Forbryder, han være nok saa dreven, efterlader sig altid mindst eet Spor paa Gerningsstedet... det gælder blot om Politiet kan faa Øje paa det.

Opdagerne i de hvide Kitler, der konstant jager de tavse Vidner, kan mere end nogen bekræfte Rigtigheden af disse Ord. De smukke Resultater, Afdelingen til Dato har naaet, beviser tillige, at Politiet ogsaa faar Øje paa selv de ubetydeligste mikroskopiske Spor. Med alle de moderne Hjælpemidler, Opdagerne i Dag har til deres Raadighed, har Forbryderen unægtelig ikke mange Chancer for at unddrage sig Lovens Haandhævere. Og det er godt det samme!

SEKUNDER, DER TÆLLER

Spejderfortælling af Kaj H. Funch

Illustreret af Eivind Rafn

Sporhundredes Jule-goodturn havde allerede i nogen Tid staaet paa Dagsordenen ved Patruljemøderne i »Hundehuset«, naar de otte Kammerater hver Uge mødtes i det mørklagte Patruljelokale. Lillejuleaften var det hele da ogsaa klart til Udførelse. Indkøbene var foretaget, de forskellige Sager fra Patruljens Spejdere var bragt til »Hundehuset« og hele Herligheden pakket i Kasser og Pakker. Leif og Asger havde været Spejdere i adskillige Aar, saa de var ikke i Tvivl om, hvordan den Madpose skulde skæres. Tilmed havde de to Venner netop i Aar, som henholdsvis Patruljefører og Patruljeassistent overtaget Ledelsen af den hæderkronede Sporhundepatrulje og havde dermed Ansvaret for, at alt forløb, som det skulde.

Og alligevel — Opgaven var nu ikke saa lidt mere indviklet denne Gang; de havde nemlig som Tillægsjob faaet overdraget at besøge en Familie paa Lilleø, som fra Naturens Haand var anbragt et Par Kilometer fra Kysten. Turen derud maatte foretages dels paa Cykle og dels med Robaad. Det var Leif og Asger, der skulde klare denne Side af Sagen, medens Patruljens øvrige Spejdere skulde ordne Julebesøget inde i Byen.

Samtlige Sporhunde vilde selvfølgelig helst have haft den mere spændende Tur ud til Lilleø; men Tropføren havde som højeste Myndighed resolveret, at det skulde være de to ældste, ikke mindst da Robaaden kun kunde rumme to Mand foruden alle de rare Sager. Eivind — Sporhundredes faste Kværlant — håvde ganske vist som altid mukket og udtalt som sin uforgribelige Mening, at enten Patruljeføreren eller hans Assistent burde lede Foretagendet inde i Byen; men hans Motiv var for let gennemskueligt. Det samme gjaldt hans Bemærkning om, at han nødigt vilde med paa Sejlturen over til det »gamle, skæve Hus«, som han udtrykte sig. Den smagte nu temmelig meget af Slægtskab med Rævens kendte Bemærkning om Rønnebærrerne! Han fik da heller ikke noget Svar — det er som bekendt ikke alt her i Livet, man skal svare paa.

★

Lillejuleaften oprandt med Slud og Regn, som det ofte er Skik i Danmark. Lige efter Middag startede Leif og Asger med fuldt læssede Cykler paa den usædvanlige Ekspedition. Det var jo om at gøre at være tilbage paa Landjorden før Mørklægningstid, og der var derfor ingen Tid at spille. Cykleturen ud til Næsset forløb glat

trods de 3 Kilometer æltede Mudderveje og de tunge Kasser paa Bagagebærerne. Drengene var heller ikke længe om at faa Kasserne ud i Baaden, faa Aarerne ud og tage Bestik af Sognets fjerneste Afkrog. De havde en temmelig stærk Strøm agten ind, saa trods Bølger og Skvulp naaede de snart over til Lilleø. Fra Landingspladsen og op til Huset var der kun nogle faa hundrede Meter, og her blev de modtaget med aabne Arme af Familien, der ikke var forvænt med Besøg paa denne Tid af Aaret — og da slet ikke Besøg af den Slags.

Da de to Kammerater en halv Timestid senere forlod den glade Familie, var de enige om, at de vist aldrig havde set saa umiddelbar en Glæde som hos dem i »det gamle, skæve Hus«. Et Øjeblik tænkte de med Ærgrelse paa Ejvind's dumme Bemærkning. Som om det kom an paa, hvordan Huset saa ud, og ikke paa, hvor værdifulde de Mennesker er, som bor i Huset.

De var allerede kommet tilbage til Stranden og var i Færd med at skyde Baaden i Vandet, da de blev klar over, at Vinden i Mellemtiden havde taget ganske antageligt til i Styrke. Under Arbejdet med at faa Fartøjet ud fik de den ene Sok efter den anden. — Snart havde de dog overvundet ogsaa denne Besværighed og sad ved Aarerne, klar til at starte for hjemgaende.

Det blev en haard Tur op mod Strømmen. Bølgerne voksede i Størrelse, og hvert Øjeblik tog den lille Baad Vand ind, saa de maatte dele Opmærksomheden mellem Aarer og Øse. Inden de endnu var naaet Halvvejen, var de begge gennemblødt lige til Skindet. Fryse gjorde de dog heldigvis ikke; Sliddet holdt dem varme.

Dagslyset var begyndt at svinde, da de langsomt nærmede sig Næsset; men begge følte de en Glæde over at være naaet velbeholdent saa langt. Nu var det blot om at komme i Land og faa Baaden trukket godt højt op paa Strandbredden. Men det var lettere sagt end gjort, for Suget fra de voldsomme Bølger var saa stærkt, at den lille Baad næsten blev ført længere tilbage end frem for hver Bølge, der kom.

I Land maatte og skulde de jo imidlertid, for Lysten til at tilbringe Natten i Mørke paa de rullende Bølger var yderst ringe. Altsaa maatte een af dem udenbords og vade i Land med en Tovende. Asger forsøgte at spidse sine kolde Læber til et Fløjt, men det vilde ikke rigtig lykkes. Saa bandt han Tovenden om Livet — man har af og til praktisk Brug for et Pælestik — og beredte sig paa et koldt Bad. Han tog den ene Aare for at bruge den som Springstav for — som han sagde — at lande i Vandet i flot Glideflugt saa tæt ind til Land som muligt.

Fortsættes Side 24

— og en—to—tre
satte han af
fra Baaden —

VIMMERHALE

Grise-Oles Endeligt

AF JENS LOCHER

Illustreret af H. Jensenius

Den usalige Længsel efter Havet, som jeg havde i mig et eller andet Sted, havde ført mig ind i det mærkelige Jernhus, der pludselig gav sig til at løbe hen over Vandet med mig, og siden da har jeg gjort mange mærkelige Erfaringer, og jeg har i rigeligt Maal faaet styret min Lyst til at lære Havet at kende. Da Grisen havde forklaret mig, at nu vilde Jernhuset løbe med mig ud over Havet, langt, langt bort, helt op til Grønland, satte jeg mig ned paa min lille Hale og gav mig til at tude noget saa ynkeligt.

Jeg følte mig saa ene og forladt i den store, vide og farlige Verden, hvor det er saa svært for en lille Hund at klare sig, men pludselig mærkede jeg en underlig vaad og flad Tingest lige i Ansigtet, og da jeg saa op, saa jeg, at det var Grisen, der stod og slikkede mine Taarer, dels for at trøste mig, og dels fordi den syntes, de smagte godt. Det var virkelig pænt gjort af Grisen — den hed forresten *Ole* — og jeg blev glad over, at der dog i hvert Fald var et Væsen om Bord, som jeg kunde slutte mig til. For at vise, at jeg var taknemmelig, og at jeg ogsaa havde Levemaade, slikkede jeg saa Grisen paa Næsen, og fra det Øjeblik var vi to gode Venner.

Allerbedst som jeg sad og slikkede *Ole* paa Trynen, mærkede jeg noget underligt noget.

Det var, som om Gulvet, jeg sad paa, bevægede sig og hældede lidt over til den ene Side.

— Hvad er det, der er i Vejen med Gulvet? spurgte jeg min nye Ven, *Ole*, men han snøftede og sagde, at det skulde jeg ikke bryde mig om, for det blev meget værre senere, og det havde han saa sandelig Ret i!

Senere paa Dagen, da vi var kommet langt væk fra de Mennesker, der havde staaet og viftet med Lommestørklæder, og der ikke var andet end Vand at se til alle Sider, begyndte Gulvet at blive helt tosset.

Jeg vilde egentlig ikke bruge saa stærkt et Udtryk om et pænt og stilfærdigt Gulv, men der er virkelig ikke andet at sige, end at Gulvet var blevet spil, ravende tosset!

I Stedet for roligt at blive ved med at være Gulv, som det er skabt til, fandt det pludselig paa, at det vilde være *Væg*...!!

Gulvet for rundt i Stuen paa den mærkeligste Maade! Snart forsøgte det at anbringe sig selv i Stedet for Væggen til højre og snart i Stedet for Væggen til venstre, og medens Gulvet boltrede sig paa denne højst usædvanlige og upassende Maade, fløj jeg rundt i Lokalet, som om jeg kunde være en Gummibold! Det var mig

ganske umuligt at staa fast, det var skrækeligt, var det, og pludselig blev Gulvet helt vanvittigt og vilde være *Loft*...!!!

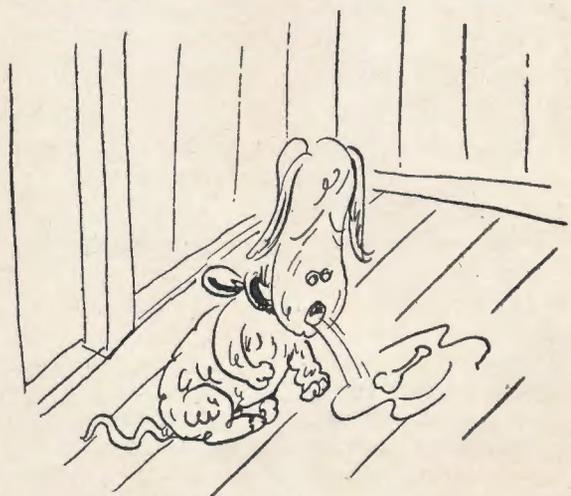
Det lykkedes heldigvis ikke, men det var *lige* ved at gøre det, og efter den Kraftanstrengelse var det, ligesom om Gulvet faldt lidt til Ro. Stille laa det naturligvis ikke, men det opførte sig dog ikke saa sindssygt som før, og først da fik jeg igen Ro til at tænke over min egen Tilstand, men det viste sig snart, at det var slet ingen Fordel.

Da jeg havde nok at gøre med at forsøge at berolige Gulvet, havde jeg ikke tænkt paa min Mave, men nu var det desværre umuligt at lade være. Nej, hvor var jeg daarlig i min lille, rare Mave, som jeg anser for at være den vigtigste Del af mig og den, jeg nødigst vilde miste! Jeg havde faaet saadan en skrækelig Kvalme, medens jeg sprang rundt i Stuen, og der var ikke andet for, end at jeg maatte kaste op.

Jeg holder ikke af at lave den Slags Griseri, for jeg ved godt, at det maa man ikke, men naar man nu ikke kan andet.

Da jeg ikke havde faaet noget at spise i de sidste fem Timer, havde jeg imidlertid ikke noget i Maven uden et stort Skankeben, som jeg havde slugt helt, og det kom da ogsaa nok saa nydeligt op igen.

Det trøstede mig meget at se Skankebenet igen, for det var et rart Skankeben, og det var dog ligesom en Hilsen fra alt det, jeg lige havde forladt for stedse, og

Seks Gange spiste jeg Benet og seks Gange kom det op igen

jeg spiste derfor straks Benet igen, men et Øjeblik efter, vupti, saa var Benet ude igen!

Seks Gange spiste jeg Benet, og seks Gange kom det op igen, men syvende Gang saa blev det dernede, og samtidig syntes jeg, at jeg havde det en hel Del bedre.

Jeg vovede mig op paa Husets Tag — jeg lærte senere, at det hed Dækket — og dér saa jeg et underligt Syn.

Jeg har nok set Vand før, og det har altid været fladt. Dette her var ogsaa Vand, men det stod ofte paa Højkant. Der dannede sig mægtige Bakker og dybe Dale, og det, der var Dal det ene Øjeblik, var Bakke i det næste. Huset, jeg var i — Skibet kalder man det — hoppede op og ned. Snart var det gemt nede mellem store Vandbjerge, og snart laa det højt til Vejrs paa en Bakke som en Sommervilla paa en Brink.

Saadan gik den første Dag i mit nye Hjem, men næste Dag lærte jeg det bedre at kende.

Der var mange rare Mænd om Bord, men ikke en eneste Dame. Der var en Skibsdreng, der hed *Ole*, ligesom Grisen, og jeg lærte meget snart, at samme *Ole* var det laveste Væsen i Ranggen om Bord i Skibet, ja, at han rangerede *under* baade mig og Grisen. Han tog det dog med godt Humør, og han og jeg blev snart gode Venner. For at kende de to *Oler* fra hinanden kaldte jeg den ene for *Grise-Ole* og den anden for *Menneske-Ole*, men da jeg engang hørte Kaptajnen — det er den fornemste Mand om Bord — kalde *Menneske-Ole* for en Gris, var jeg jo lige vidt, saa hvis jeg i det følgende blander de to *Oler* lidt sammen, er det ikke min Skyld.

Der var en anden rar Mand om Bord — og det var Kokken, der lavede Maden til os alle sammen. Han stod altid inde i et dejligt varmt, lille Rum oppe paa Dækket og kogte og brasede, saa det var en ren Fornøjelse. Han holdt meget af mig, men ogsaa meget af de to *Oler*, dog mest af den ene.

Hver Gang, naar han fik fat i *Ole*...altsaa *Grise-Ole*... saa kløede han ham bag Øret og følte, hvor fed han var blevet, og naar han kunde mærke, at han var blevet rigtig tyk siden sidst, saa lo Kokken over hele Hovedet af Henrykkelse.

Ole fik i det hele taget — *Grise-Ole* altsaa — meget mere Mad, end jeg gjorde, og ganske særlig var Kokken ivrig efter at give ham Flæsk. *Menneske-Ole*... ham, der ogsaa var en Gris... holdt saa meget af Flæsk, at han bebrejdede Kokken, at han gav *Ole*... altsaa *Grise-Ole*, der virkelig var en Gris... saa meget af det dejlige, fede Svinekød i Stedet for at give det til ham, *Menneske-Ole*, der ogsaa var en Gris, men Kokken lo over hele Hovedet og sagde, at *Ole*... *Grise-Ole* altsaa... skulde have saa meget Flæsk som muligt, for det kom igen!

Jeg tænkte ikke straks saa meget over de Ord, men Kokken blev ved med at gentage dem paa hele Turen,

og en Dag gik jeg til *Ole*... *Grise-Ole* altsaa... og spurgte ham, om han vidste, hvad det betød.

Jeg maa sige, at *Grise Ole* var paa den korte Tid, vi havde kendt hinanden, blevet saa fed, at det var forskrækkeligt at se paa. Dens Øjne var næsten helt forsvundet ind i Hovedet paa den, og den var blevet saa doven, at den ikke gad røre andet end Kæberne. Jeg har hørt, at det skal være meget usundt at blive saa svær, men det brød *Ole* sig ikke om, han blev ved med at æde og æde, saa jeg virkelig var angst for, at han en Dag skulde revne med et Knald.

Ole anede ikke, hvad Kokken mente med, at Flæsket kom igen, og han var iøvrigt ogsaa ligeglad. Han var blevet saa tyk som en Pølse, og naar Skibet slingrede i Søen, og det gjorde det ofte, saa brød han sig slet ikke om at holde sig fast, saadan som jeg snart lærte at gøre, han lod sig bare rulle hen over Dækket. At han ramte imod enten det ene eller det andet, var han ligeglad med, for han havde saa meget Fedt uden om sig, at han ingen Ting kunde mærke.

Da vi havde sejlet i mange Dage, mærkede jeg pludselig, at det begyndte at blive koldere. Jeg talte med *Ole* om det — *Grise-Ole* altsaa — men han mærkede ikke noget. Han var nu blevet saa umaadelig, at Kokken kunde prikke ham med en Gaffel i den ene Ende, uden at *Ole* anede noget om det i den anden Ende.

Koldere og koldere blev det imidlertid, og jeg begyndte at fryse, særlig om min lille, lyserøde Mave, hvor jeg ingen Haar har.

Af *Ole*... *Menneske-Ole*, ham, der var en Gris, men dog ikke var det... hørte jeg imidlertid, at vi nærmede os Grønland, og at det var derfor, at det blev koldt. Det var naturligvis slemt,

at det blev koldt, men det var næsten værre, at det dejlige Kød, som vi før havde faaet saa rigeligt af, var i Færd med at slippe op, saa jeg næsten kun fik gammelt Rugbrød med Fedt paa. Tilsidst hørte Kødet helt op. Jeg talte om det med *Ole*... *Grise-Ole*... men den var efterhaanden blevet saa tyk, at den ikke var til at raabe op.

Da det ferske Kød om Bord begyndte at slippe op, fordoblede Kokkens Interesse for *Grise-Ole*. Han følte nu paa ham hver halve Time, og pludselig en Formiddag var *Grise-Ole* forsvundet!

Jeg havde ligget nedenunder, og jeg syntes, at jeg havde hørt et Hvin, men jeg fæstede mig ikke ved det, for paa saadan et Skib sker der saa meget, men da jeg siden gik op for at se til *Grise-Ole* og ikke fandt ham, blev jeg alligevel lidt underlig til Mode.

Ganske faa Timer efter, at *Grise-Ole* var forsvundet, skete det mærkelige, at der atter var rigeligt med fersk Kød om Bord. Det var ganske vist ualmindelig fedt, men da vi saa længe ikke havde faaet Kød, smagte det dejligt.

Menneske-Ole

Hver Gang, Kokken fik fat i Ole, kløede han den bag Øret.

Jeg spiste alt det, jeg kunde faa fat i, og da jeg er en kærlig Sjæl — og da jeg ikke selv kunde spise mere — gemte jeg et stort Stykke Flæsk til min Ven *Grise-Ole*, der mærkeligt nok stadig var fraværende.

Som jeg nu slæbte rundt med Flæsket, kom jeg i Nærheden af to af Matroserne, og de sad og talte om *Ole*. Først troede jeg naturligvis, at det var *Menneske-Ole*, de talte om, men det gik hurtigt op for mig, at det var min savnede Ven *Grise-Ole*, de tænkte paa.

— Han var meget fed, var han, sagde den ene af dem!

— Ja, det var han, sagde saa den anden, men med godt Sennep til saa gled han ligegodt ned.

Jeg forstod ikke, hvor det var, *Ole* var gledet hen, men jeg lyttede spændt, da de fortsatte:

— Han smagte alligevel meget godt, gjorde han!

— Ja, det gjorde han, han var en god *Gris*, var han ... baade varm og kold, og han bliver maaske allerbedst som *Sylte*!!

Da han sagde det, gik det pludselig op for mig, hvorfor jeg ikke havde kunnet finde min fede Ven.

Grise-Ole var blevet slagtet, og det var kun et Stykke af ham, som jeg nu rendte rundt med for at give til ham selv!

Jeg blev saa vemodig, da Tanken i al dens Tristhed gik op for mig, og jeg lagde det Stykke Flæsk, som jeg havde i Munden, fra mig. Jeg var ked af, at Flæsket havde smagt saa dejligt, for jeg hører ikke til dem, der spiser deres Bekendtskabskreds. Saadan laa jeg længe og tænkte paa min Vens triste Endeligt, og det bekræftede sig altsaa, at det var usundt at blive saa tyk, men da jeg havde sørget en Times Tid, saa mærkede jeg, at jeg begyndte at blive sulten, og saa lugtede Flæsket ved Siden af mig saa dejligt, at jeg næsten ikke kunde lade det være, men længe stod jeg dog imod, indtil jeg kom paa den Tanke, at der egentlig burde holdes Gravøl over den forsvundne ... *Grise-Ole* altsaa ... saadan som Menneskene gør.

Det er saadan en god Skik, at man kommer sammen og spiser og taler pænt om den afdøde, og hvorfor skulde min fede Ven ikke mindes paa den Maade. Lidt efter havde jeg overvundet min sidste Betænkning, og saa spiste jeg det sidste Stykke fede Flæsk, medens jeg tænkte saa venligt, saa venligt paa min trofaste Ven, *Grise-Ole*!

Sekunder der tæller

Fortsat fra Side 21

Da Forberedelserne var tilendebragt, trak han Vejret dybt, og en—to—tre satte han af fra Baaden, saa den slingrede endnu værre end før, og i opadstigende Bue fløj han indad mod Land. Men ak — Aaren skred, da han var paa sit højeste, og han havnede med et Plask i Vandet saa lang han var. Han kom dog hurtigt paa Benene, men stod i Vand til op paa Livet, mens Bølgerne ustandseligt truede med at vælte ham. Et Øjeblik var den brave Asger ved helt at opgive Ævret, men saa samlede han Kræfterne, og med et fast Tag i Aaren vadede han i Land.

Bølgerne, Blæsten og Kulden havde ikke taget Modet fra ham; men da han opdagede, at Tovet var gledet ned over Benene og faldet af, da han faldt, saa var det, som om alting stod stille, og Modet helt forlod ham.

Hvad nu?

Gennem Tusmørket kunde han stadig se Baaden, der hoppede som en Bold paa de hvide Skumtoppe. Den var nu længere ude end før, men han kunde se, hvordan Leif fra Bagstavnen forsøgte at vrikke Baaden fremad med den tilbageblevne Aare — men haabløst.

Asger følte nu en sviende Angst, og rystende af Kulde stod han aldeles raadvild inde paa Stranden, dog kun i faa Sekunder. Uden at han kunde forklare sig selv, hvorledes Tilskyndelsen kom, foldede han ganske naturligt sine Hænder og bad: »Nu er du, Gud, den eneste, der kan hjælpe.«

Det hele drejede sig kun om Sekunder, men de Sekunder bragte Asgers Ro og Ligevægt tilbage. Han løb ud i Vandet, og da han kom lidt ud, svømmede han med

Aaren foran sig ud mod Baaden, som stadig var paa ret Køl, medens Leif arbejdede med sin Aare det bedste, han kunde. Der var ingen til at hindre Asgers tilsyneladende vanvittige Forehavende, men det havde heller ikke været let, for han syntes simpelthen ikke, han kunde lade Vennen alene derude i Kampen mod Bølgerne. —

Leif stak sin Aare ud til ham, og det lykkedes dem ved forenede Kræfter at faa ham indenbords. De blev imidlertid klar over, at de maatte opgive at komme i Land paa Næsset. Selv om det var langt og besværligt, og selv om det var vanskeligt at orientere sig i Mørket, maatte de, som Strøm og Vind var, søge at naa Byens Havn. Heldigvis var Maanen staaet op og var af og til synlig mellem Skyerne, saa de kunde skimte Kirketaarnets Silhuet.

Om medens Timerne sneglede sig afsted, og man inde i Byen var begyndt at ængstes over de to Kammeraters lange Fraværelse, arbejdede de langsomt den lille Baad mod det afblændede Havnefyrr. Sent blev det, inden de naaede frem, men saa meget større var Gensynsglæden i Hjemmene og blandt Kammeraterne.

★

Naar de siden skulde fortælle Spejderminder til Sporhundene i »Hundehuset«, saa sagde de, at den Glæde, de derude i »det gamle, skæve Hus« havde lagt for Dagen, trods alt var Strabadserne værd. Og saa slog Ejvind Øjnene ned, for han vidste godt, at han havde ikke klaret den.

Men naar Asger tænkte paa de Sekunder ude paa Næsset, var han klar over, at der er Sekunder i Livet, der tæller mere end Timer.

JULEGAVEN

Tegninger af THORA LUND

Spejder Ole er tilfreds,
se, hvor han er i sit Es:
»Juleaften kan jeg li' -
særlig naar den gi'r mig Skil«

Og hvis Juleferien gi'r
Sne, saa Ole sig begi'r
ud i Skoven, den er fin,
flot er Vejret, pragtfuld Ski'en.

Ole naa'de end'lig op
med Humør til Bakkens Top,
men da Farten nedad gik,
plat umuligt at faa Skik

paa sin Fart og Ski og Ben,
alt det snurrede for vor Ven,
og ved Onkel Snemands Bag
Ole havned' - tem'lig spag.

SPEJDER JUL 1940

